

Il trittico

G. Puccini

Giacomo Puccini

1858-1924

Creació de tres òperes d'un acte cada una amb música de Giacomo Puccini. Es tracta dels títols *Il tabarro*, amb llibret de G. Adami, *Suor Angelica*, amb llibret de G. Forzano, i *Gianni Schicchi*, amb llibret també de G. Forzano.

Es va estrenar al Metropolitan Opera House de Nova York el 14 de desembre de 1918.

Estrena absoluta a la Temporada d'Òpera del Teatre Principal en versió íntegra.

NOVEMBRE

Divendres 24, a les 20 hores

Diumenge 26, a les 18 hores

Durada aproximada

Il tabarro: 55 minuts

Descans: 20 minuts

Suor Angelica: 55 minuts

Descans: 20 minuts

Gianni Schicchi: 55 minuts

Nova producció escènica del Teatre Principal de Palma

Temporada
d'Òpera

38

ÍNDEX

06	NOTES DEL DIRECTOR
08	FITXA ARTÍSTICA
10	REPARTIMENT <i>IL TABARRO</i>
11	EN DOS MOTS <i>IL TABARRO</i>
12	ARGUMENT <i>IL TABARRO</i>
16	REPARTIMENT <i>SUOR ANGELICA</i>
17	EN DOS MOTS <i>SUOR ANGELICA</i>
18	ARGUMENT <i>SUOR ANGELICA</i>
22	REPARTIMENT <i>GIANNI SCHICCHI</i>
23	EN DOS MOTS <i>GIANNI SCHICCHI</i>
24	ARGUMENT <i>GIANNI SCHICCHI</i>
26-53	BIOGRAFIES
56	ORQUESTRA SIMFÒNICA ILLES BALEARS
58	COR TP
60	COR INFANTIL TP
63-77	TRADUCCIONES
79-93	TRANSLATIONS
94	PATRONAT
95	EQUIP
96	NORMES GENERALS
98	38 TEMPORADA D'ÒPERA

Il trittico

Il trittico de Giacomo Puccini el configuren tres òperes, *Il tabarro*, *Suor Angelica* i *Gianni Schicchi*, amb una temàtica compartida: la mort.

A *Il tabarro* hi trobam un conflicte passional que transcorre a París, en les drassanes del Sena. El desamor entre el patró i la seva dona i l'amor d'aquesta per un dels estibadors provoca la tragèdia. És la primera òpera que narra la temàtica des del punt de vista de l'intent de supervivència del món del proletariat, amb els seus anhels i les seves desesesperances. La seva misèria.

Suor Angelica és una tragèdia disfressada de melodrama provocat per les estrictes regles morals religioses on podem observar en escena un tema tabú: el suïcidi.

l *Gianni Schicchi* és una farsa sobre la diferència de les classes socials a la recerca del benestar econòmic individual, amb un contrapunt altament irònic per la suplantació d'un cadàver. Tres històries sostingudes pels tres pilars que des de l'antiguitat acompanyen la majoria dels arguments: la passió, l'economia i el poder.

La forta batalla entre Eros i Thanatos d'aquestes tres òperes podria haver sorgit per haver estat concebudes i compostes durant la I Guerra Mundial, conflicte bèl·lic on es va sumar una greu crisi econòmica i moral que, d'una manera o d'una altra, acabà fent acte de presència en l'obra de qualsevol artista i del que ningú no en va sortir indiferent. Cert és, també, que en la majoria d'arguments lírics hi trobam la presència d'aquestes dues forces oposades que fan anar tots els personatges a la deriva. La guerra fou el motiu pel qual *Il trittico* es va haver d'estrenar al Metropolitan Opera de Nova York el 14 de desembre de 1918 i no a Roma, tal com s'havia previst. A la capital italiana no s'hi va poder representar fins l'11 de gener de 1919 al Teatre Costanzi (actual Teatro dell'Ópera). De les guerres malauradament encara no ens n'hem alliberat però tampoc dels impulsos eterns de vida i mort.

Més enllà de la certesa sobre si cadascuna de les tres òperes pertanyen a un dels capítols de la *Divina Comèdia* de Dante (Infern, Purgatori i Paradís), informació tan estesa com confusa (només l'òpera *Gianni Schicchi* és extreta del capítol de l'Infern de l'obra de Dante), el que de veritat uneix les tres òperes és la trama conceptual dels personatges femenins. Tres dones tancades en un espai i en una situació concreta on veuen perillar les seves esperances. Giorgetta a *Il tabarro* es debat entre

el desamor del seu marit, Michele, i la pulsio eròtica-sexual per Luigi, on se suma l'enyorament i el dolor d'un fill traspassat i una vida dura sense gairebé esperança i de la qual n'és plenament conscient. Seva és la frase "come è difficile esser felici", que descriu l'estat d'angoixa dels tres personatges protagonistes. *Suor Angelica* es debat entre l'anhel de poder tornar a abraçar el seu fill que tan sols va veure en el moment del part i els set anys que porta tancada en un convent de clausura, càstig imposat per la seva família perquè expiï el pecat d'haver quedat embarassada sense haver-se casat. I, a *Gianni Schicchi*, Lauretta sap que és una víctima per la manca de capital, fet pel qual no es podrà casar amb Rinuccio si no disposa dels diners suficients que la família Donati reclama com a dot, història amorosa que en l'òpera queda en un segon pla, ja que les estratègies enginyoses del personatge del seu pare li roben tot el protagonisme. De les tres, Lauretta és la que acaba aconseguint el seu objectiu malgrat el seu mínim recorregut argumental. I és que els personatges femenins de Puccini sempre solen ser molt més convincents que els masculins. No debades en el seu corpus operístic les protagonistes femenines guanyen per golejada: Manon Lescaut, Mimí, Tosca, Madama Butterfly, Turandot... Dones, totes elles, d'una forta personalitat.

Puccini va viure i va pensar en consonància amb la seva època i aquí hi rau la seva contemporaneïtat. Va saber entendre que havia de commoure l'audiència sempre que els arguments reflectissin les mateixes realitats que vivia la societat del seu temps i va saber envoltar-se dels millors llibretistes del moment. Històries universals on els protagonistes no són herois ni personatges llegendaris, més aviat persones del carrer on tothom es pogués sentir identificat.

Com a màxim exponent del *Verisme* musical italià amb clares influències dels *leitmotivs* wagnerians, va aportar el retrat musical psicològic dels personatges protagonistes i un magnífic retrat de les atmosferes urbanes a partir de la instrumentalització orquestral. La seva influència en els compositors posteriors de les bandes sonores cinematogràfiques és cabdal.

Dues tragèdies i una farsa com a cloenda final. Aquest era l'objectiu del projecte de Giacomo Puccini fet realitat quan es va estrenar *Il trittico* fa poc més d'un segle i que ara representem per primera vegada complet en la història del Teatre Principal de Palma.

Rafel Duran
Director d'escena

DIRECTORA MUSICAL

Anna Hartmann

DIRECTOR D'ESCENA

Rafel Duran

ESCENOGRAFIA

Rafel Lladó

IL·LUMINACIÓ

David Picazo

COREOGRAFIA

Roberto G. Alonso

VESTUARI

Maria Miró

VIDEOCREACIÓ

Joan Rodón

AJUDANT DE DIRECCIÓ I DE REGIDORIA

Juanma Palacios

PIANISTA CORREPETIDOR

Alberto Bellio

REGIDORA

Irene Salord

ATREZZISTA

Steffy Knabe

ASSISTENT DE REGIDORIA I ATTREZZO

Elionor Sintes

REGIDORA DE SOBRETÍTOLS

Àngela Sánchez-Monge

PARTITURES

Casa Ricordi S.r.l. di Milano
Editors i propietaris

SOBRETÍTOLS

Gran Teatre del Liceu
Neus Ribas

CONSTRUCCIÓ DE L'ESCENOGRAFIA

Raul Garcia

CONSTRUCCIÓ DE L'ATTREZZO

Steffy Knabe

CONFECCIÓ DEL VESTUARI

Taller de sastreria
del Teatre Principal

PERRUQUES

Marquès - Damaret

CARACTERITZACIÓ

Nacher estilismes

Repartiment

Il tabarro

MICHELE

Mario Cassi

GIORGETTA

Marga Cloquell

LUIGI

Andrés Sánchez

TINCA

Joan Laínez

TALPA

Lasha Sesityashvili

FRUGOLA

Mariangela Marini

VENEDOR DE CANÇONS / ORGANISTA

Jordi Fontana

DOS AMANTS

Paula Barquiel

Llorenç Bonet

DONES DEL CARRER

Jeni Montané

Carla Vázquez

Lourdes Colom

Roberto G. Alonso

ESTIBADORS

Moritz Bonin

Serafín Quevedo

Albert Artiaga

Andreu Reviriego

POLICIES

Luciano Scalzone

Antoni Jaume

COR DEL TEATRE PRINCIPAL

Director: Francesc Bonnín

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE LES ILLES BALEARS

Endos mots

Il tabarro

Il trittico, estrenat el 14 de desembre de 1918 al Metropolitan de Nova York, és el viatge que el verista G. Puccini va concebre per a transitar per les passions i estats de l'individu, del drama a la comèdia bufa, passant per la tràgica espiritualitat, com a la *Divina Comèdia* de Dante Alighieri.

Il tabarro, la peça més explícitament verista de les tres, és una tragèdia amb llibret de Giuseppe Adami, que es basa en l'obra de teatre *La houpelande* de l'escriptor francès Didier Gold, on el final tràgic impregna de sordidesa a personatges i accions.

A *Il tabarro* hi trobam gelosia, mentides, ira, venjança... El tema central és l'adulteri. Una relació matrimonial infeliç que du a la protagonista a la infidelitat; i al seu marit, al crim.

L'argument de l'òpera, situat al 1910, és contemporani del moment de l'estrena de l'obra i Puccini hi fa un retrat de París del moment, una ciutat dura, on les condicions de vida de les classes baixes populars, anteriorment tan ben retratades per E. Zola, són terribles. L'acció transcorre en un capvespre de tardor, sota el lent i inexorable pas del temps sobre el riu. El títol fa referència a l'abric que usaven els mariners mercants de l'època, els treballadors del Sena que carreguen i descarreguen en dures condicions laborals.

Il tabarro, la primera de les tres obres d'*Il trittico*, fou rebuda de forma tèbia a la seva estrena, tant pel públic com per la crítica. Però, tot i no ser una de les òperes més populars del reputat compositor italià, destaca per la seva densitat dramàtica i musical.

Puccini ens ofereix una òpera d'un sol acte on els tres rols principals, de gran envergadura, requereixen de veus dramàtiques amb alta càrrega interpretativa i temperament. En ella hi compona una bella partitura obscura on les harmonies cromàtiques acompanyen la temàtica tenebrosa i hi aporta destacats duets lírics, a més d'elements impressionistes i altres novetats. Com la perfecte recreació de la ciutat amb la incorporació de sons atmosfèrics com els xiulets, els motors i les bocines a l'obertura, cosa bastant innovadora a l'època, o, a nivell més anecdòtic, que el teló pugi completament abans de començar el so de la música, com marca la partitura.

Il tabarro

En els molls del riu Sena, als afores de París, un capvespre de 1910, es troba amarrat un vaixell de càrrega. Els homes descarreguen la mercaderia. El patró de la barca, Michele, i la seva jove esposa, Giorgetta, estan a coberta i ella es mostra distant a les seves mostres d'afecte.

Giorgetta, enamorada de Luigi, flirteja amb el jove i el convida a beure vi al costat dels seus companys, Talpa i Tinca. La jove balla a la coberta del vaixell amb els estibadors, aprofitant el so d'un músic ambulat.

Michele torna a escena i parla amb Giorgetta. La feina és escassa i comenten quin dels treballadors hauria de ser acomiadat. L'esposa de Talpa, Frugola, arriba preocupada pel mal d'esquena del seu home. Els seus somnis d'una casa de camp s'oposen a l'anhelada vida de Giorgetta en un suburbi de París, on ella i Luigi van créixer, lluny de la seva amarga vida nòmada al costat de Michele.

Quan Frugola i Talpa marxen, Luigi es queda enrere amb Giorgetta. Michele reapareix i Luigi li demana que l'endemà el deixi a Rouen. Michele el dissuadeix.

Més tard, Giorgetta informa a Luigi que li deixarà la passarel·la de la barca perquè a la nit puguin tornar a estar plegats. Acorden que, una vegada Michele estigui adormit, ella encendrà un llumí com a senyal.

Michele sospita que Giorgetta el pugui traïr i es lamenta davant les evasives d'ella. El patró li rememora els anys feliços que compartiren afecte, recordant el difunt fill en comú i quan es refugiaven junts sota la seva capa, però Giorgetta refusa l'abraçada de Michele i es retira.

Michele queda a coberta preguntant-se qui pot ser l'amant de la seva dona. Encén la seva pipa i Luigi confon la tènue claror amb el senyal de Giorgetta. En pujar a la barca, Michele l'agafa, de forma violenta, pel coll, i l'obliga a admetre que és l'amant de la seva esposa. Finalment, el mata. Després, amaga el cos sota la seva capa. Quan Giorgetta puja de nou a coberta i li pregunta a Michele si vol descansar, Michele retira la capa perquè ella, amb un crit d'horror, vegi el cos del seu amant mort als seus peus.

Suor Angelica

Repartiment

Suor Angelica

SUOR ANGELICA

Marga Cloquell

ZIA PRINCIPessa

Mariangela Marini

LA BADESSA

Mar Campo

SUORA ZELATRICE

Celia Cuéllar

MAESTRA DELLE NOVIZIE

Marisa Roca

SUOR GENOVIEFFA

Greta Lirussi

SUOR OSMINA

Miquela Sales

SUOR DOLCINA

Maria Casado

SUORA INFERMERA

Begoña Gómez

PRIMERA CERCATRICE

Carolina Fajardo

SEGONA CERCATRICE

Vega Escribano

PRIMERA CONVERSA

Catina Bibiloni

SEGONA CONVERSA

Cèlia Prats

PRIMERA NOVIZIA

Mariana Leal

SEGONA NOVIZIA

Marina D'Odorico

MONGES DE LA CONGREGACIÓ

Alicia Díez

Jeni Montané

Paula Barquiel

Ana Maria Colom

Concha Ripoll

Lourdes Colom

SOLDATS FERITS

Moritz Bonin

Serafín Quevedo

Andreu Reviriego

Albert Artiaga

Antonio Jaume

Luciano Scalzone

NIN DE L'AUDIOVISUAL

Martí Palacios

COR DEL TEATRE PRINCIPAL

Director: Francesc Bonnín

COR INFANTIL DEL TEATRE PRINCIPAL

Directora: Maria Francisca Mir

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE LES ILLES BALEARS

En dos mots

Suor Angelica

Suor Angelica (1917) és la segona de les tres òperes que conformen *Il trittico*, que gira entorn *La divina comèdia* de Dante Alighieri. En concret, es correspon amb la part del purgatori, i esdevé un poderós i commovedor melodrama, típicament verista.

Igual que les altres dues parts d'*Il trittico*, *Suor Angelica* té com a tema central la mort. En aquest cas, la mort voluntària: el suïcidi. Està estructurada en un sol acte, i és una de les poques òperes que compta només amb intèrprets femenines, sobre un libretto de Giovacchino Forzano.

La protagonista és una religiosa que està reclosa fa set anys en un convent en contra de la seva voluntat, després d'engendrar un fill en una relació extramatrimonial. A través de la protagonista, Puccini retrata el drama humà. Un drama en el qual, finalment, hi ha lloc per al miracle, per a la salvació.

Per a ambientar l'òpera, Puccini va aconseguir un permís especial per visitar el convent de Vicopelago -ubicat a la seva ciutat natal, Lucca-, del qual la seva germana n'era l'abadessa. Allà va poder conversar amb les religioses, conèixer-les i captar el seu estil de vida. Quan va tenir finalitzada l'obra, el compositor va tocar personalment en el convent la versió per a piano de *Suor Angelica*.

En l'òpera, l'orquestració té un paper fonamental reflectint els ambients o els estats d'ànim de les protagonistes. A l'escena inicial, la música omple el convent de llum, d'ocells, de vent... I, més tard, l'orquestració aconsegueix que tot s'enfosqueixi amb l'arribada de la Zia Principessa, un personatge amb una intervenció curta, però essencial en la trama.

Entre totes les àries, la que més destaca en aquesta òpera és la bella, dramàtica i delicada *Senza mamma*, que dedica Suor Angelica al seu fill gairebé en el desenllaç de la història: "Has mort sense saber com t'estimava la teva mare! Ara que ets un àngel del cel, ara ja pots veure la teva mare... Ah, digues, quan podré veure't en el cel?".

Suor Angelica

L'acció transcorre en un convent de monges italià del segle XVII. En aixecar-se el teló, es recreen escenes típiques de la seva vida quotidiana. Avui, però, és un dia especial: un dels tres únics vespres a l'any en què la llum del sol torna daurada l'aigua de la font.

Les monges aprofiten per parlar dels seus desitjos. Quan li toca el torn a Suor Angelica, ella afirma que no en té cap. Però ha mentit. De família rica i noble, fa set anys que va arribar al convent per raons que només coneixen l'abadessa i ella: després de tenir un fill en una relació extramatrimonial, una tia seva va quedar-se el nin i ella quedà tancada entre els murs del convent. Aïllada en contra de la seva voluntat, Suor Angelica anhela profundament estar al costat del seu fill.

De sobte, una germana irromp en el pati i li demana a Suor Angelica que li faci un remei d'herbes -la seva especialitat- per a una picada d'abella. Una altra germana anuncia l'arribada d'un luxós carruatge a les portes del convent. Suor Angelica intueix que pot ser de la seva família, i així és: de seguida la reclamen.

Suor Angelica troba a l'altre costat de la reixa a la Zia Principessa, a la qual odia. Aquesta li demana que firmi un document renunciant a la seva herència, i li comunica que la seva germana petita, Anna Viola, es casa. Durant la conversa, la tia no li estalvia paraules de culpa pel que va ocórrer fa set anys.

Suor Angelica es desprèn llavors de la seva faceta religiosa i deixa aflorar la mare que duu a dins, recordant el seu fill amb emoció i desesperació. La Zia Principessa, freda, li diu que el petit va morir dos anys enrere.

Suor Angelica es desfà en llàgrimes, i acaba firmant el document de la seva tia. Després, sumida en el dolor, a soles, i aprofitant el seu coneixement de les plantes, es confecciona un verí mortal. Suor Angelica vol accelerar el retrobament amb el seu fill.

Un cop se l'ha pres, s'adona que si es lleva la vida perdrà la gràcia de Déu, perquè el suïcidi es considera un pecat mortal. Suor Angelica implora llavors a la Verge, demanant-li que la salvi. En aquest instant culminant de l'òpera, ocorre el miracle: la Verge perdona Suor Angelica i fa possible el retrobament amb el seu fill.

Gianni Schicchi

Repartiment

Gianni Schicchi

GIANNI SCHICCHI

Mario Cassi

LAURETTA

Greta Lirussi

ZITA

Mar Campo

RINUCCIO

Andrés Sánchez

GHERARDO

Joan Laínez

NELLA

Irene Mas

GHERARDINO

Miquel Malondra

BETTO DI SIGNA

Miguel Ferrando

SIMONE

Lasha Seshitashvili

MARCO

Gabriel Mas

LA CIESCA

Inma Hidalgo

MAESTRO SPINELLOCCIO

Carlos Reynoso

SER AMANTIO DI NICOLAO

Joan Miquel Muñoz

PINELLINO

Joan Serra

GUCCIO

Pedro López

BUOSO DONATI

Albert Artiaga

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE LES ILLES BALEARS

Endos mots

Gianni Schicchi

Considerada per molts d'experts com la partitura més enginyosa de Giacomo Puccini, *Gianni Schicchi* tanca el conjunt d'òperes conegut com *Il trittico*, tres òperes curtes d'un acte que giren al voltant de la mort a partir de passatges de la *Divina Comedia* de Dante Alighieri.

Maldament que Giacomo Puccini deixàs molt clar que volia que les tres òperes d'*Il trittico* (*Il tabarro*, *Suor Angelica* i *Gianni Schicchi*) s'interpretassin de forma íntegra i conjunta, el cert és que amb freqüència cada una d'elles es representa per separat, essent *Gianni Schicchi* la que més funcions ha fet en solitari en els darrers anys.

Com si d'una "sit-com" es tractàs, aquesta òpera còmica, l'única òpera "bufa" que va escriure Puccini en tota la seva carrera, conté molts dels elements propis d'una comèdia procedent dels guions més esbojarrats i divertits sortits de Hollywood. Tot plegat amb una música precisa, i preciosa, que subratlla i emfatitza els principals moments de la història.

Giacomo Puccini, i el seu llibretista Giovacchino Forzano (que en el moment d'escriure aquesta òpera no passava dels vint-i-cinc anys), van escriure *Gianni Schicchi* a partir d'una breu referència amb aquest mateix nom a un personatge que surt a la *Divina Comedia* de Dante Alighieri, que, a la vegada, es va basar en un personatge real de la Florència del XIV, que era conegut per la seva facilitat per suplantar persones.

Sigui com sigui, Puccini obté amb aquesta partitura una obra rodona que, més de cent anys després de la seva creació, segueix essent considerada com "una de les més delicioses peces mai representades en el Met de Nova York", segons va assegurar un dels crítics que assistiren a la seva estrena el 14 de desembre de 1918.

Gianni Schicchi

Florència, 1299.

Buoso Donati, un ric home ha mort sense descendència. Els seus parents es troben reunits per vetllar-lo. Ploren falsament la mort, encara que en realitat estan més pendents de si poden aconseguir la seva herència. Per la ciutat corren rumors que el finat ha llegat la seva fortuna als monjos de Santa Reparata, cosa que els cobejosos familiars de Donati no poden permetre. Comença una frenètica cerca per tota la casa per trobar el testament, que acaba localitzant Rinuccio. La seva tia Zita li diu que, si els correspon una bona herència, es podrà casar amb la seva estimada Lauretta, una noia que no pertany a l'aristocràcia. Entusiasmada, el jove fa trucar a Lauretta i el seu pare: Gianni Schicchi. Però el testament no afavoreix les seves aspiracions, ja que Zita confirma amb la lectura que els rumors eren certs i els beneficiaris del testament són els monjos.

Gianni Schicchi i la seva filla arriben a la casa i comproven com els parents de Rinuccio s'oposen a la seva unió. Lauretta demana al seu pare que faci alguna cosa i amenaça de tirar-se pel Ponte Vecchio si no es pot casar amb Rinuccio. Schicchi estudia el testament i traça un pla aprofitant que només els presents saben que Buoso ha mort. Abans que els Donati sàpiguen què fer, arriba el doctor, que truca a la porta. Els familiars intenten evitar que entri, però una veu el crida des de dins de l'habitació: és Gianni Schicchi, que s'ha estès al llit disfressat del difunt.

Després d'enganyar el metge i simular que es troba millor de salut, Schicchi fa que els Donati truquin al notari, a qui demana fer un nou testament que revoqui l'anterior. Abans que arribi, el cavaller adverteix els presents de la pena per falsificar el document: la pèrdua d'una mà i l'exili de Florència. Quan arriba el notari, Schicchi dona cinc lires als monjos de Santa Reparata i després comença a fer el repartiment establert pels Donati. Però el fals Buoso sorprèn tothom quan deixa al seu "amic" Gianni Schicchi la seva mula, casa i els molins. Com que els Donati ja han estat participants del delictes, cap no pot fer res davant la jugada de l'astut cavaller.

Quan el notari se'n va, Schicchi acomiada tots i els familiars, sense res a fer, s'han de retirar de la nova casa de Schicchi. Pel que fa a Lauretta, com ara té un dot, no hi ha cap obstacle per al seu matrimoni amb Rinuccio. Schicchi al final demana la indulgència del públic en forma d'aplaudiment.

Anna Hartmann

Directora musical

Anna Hartmann és una jove directora noruega que viu a Oslo. La seva feina es caracteritza per una dedicació i energia positiva, que s'estan fent notar ràpidament per diverses orquestres de l'escena musical nòrdica. Va ser la primera dona a ocupar el càrrec d'assistent de direcció de l'Arctic Philharmonic Orchestra, on es va estar durant dues temporades, fins al juny de 2023.

Amb un gran interès per l'òpera i la música escènica, el seu primer compromís amb el gènere va ser durant l'estiu de 2019, quan va ser contractada pel Manchester International Festival com a directora de l'espectacle principal del festival, *The Nico Project*. Com a part de l'equip artístic de la producció, va treballar estretament al costat d'artistes de renom internacional com la directora Sarah Francom, l'actriu Maxine Peak i la compositora Anna Clyne. Anna Hartmann també va participar en la reposició de l'espectacle, al Melbourne International Arts Festival l'octubre de 2019.

Va fer el seu debut com a professional al front d'una orquestra el novembre de 2021 amb l'Arctic Philharmonic Orchestra a Stormen Concert House i Oslo Opera House amb l'actuació *Solen min far, jorda min mor*. L'actuació es va crear en col·laboració entre la Filharmònica Àrtica i el Teatre Nacional Sami Beivaas, i va ser un homenatge al multiartista sami Nils-Aslak Valkepaa.

Des de llavors, ha treballat amb diverses orquestres i conjunts a Escandinàvia, entre d'altres l'Orquestra Simfònica d'Odense, Prinsens Musikkorps i l'Orquestra Simfònica de Stavanger. Després de l'èxit de *Solen min far, jorda min mor*, la Filharmònica Àrtica ha continuat contractant-la per a projectes com el concert del Dia de la Independència de Noruega, on van tocar juntament amb els solistes de Kíev i una estrena de l'escena musical de Frode Fjellheim, *El caçador d'ós: OL Tomså*.

Altres compromisos futurs inclouen *Pere i el llop* de Prokofiev i *Les quatre estacions* de Vivaldi amb la Filharmònica Àrtica.

Debuta en el Teatre Principal de Palma.

Rafel Duran

Director d'escena

Graduat en direcció escènica a l'Institut del Teatre de Barcelona. Cursa estudis de piano en el Conservatori de les Illes Balears i de cant en el Conservatori del Liceu i en el Conservatori Municipal de Barcelona.

Entre les seves direccions escèniques d'òpera destaquen *Anna Bolena* de G. Donizetti al Gran Teatre del Liceu; *Suor Angelica*, de G. Puccini, i *L'heure espagnole* de Ravel, per al Teatre Principal de Palma, el 2011; *L'occasione fa il ladro*, de Rossini (2003), al Teatre Lliure en coproducció amb el Gran Teatre del Liceu; *Carmen* de Bizet (2002) al Pati de la Misericòrdia en una producció del Teatre Principal de Palma; *L'Elisir d'Amore* de Donizetti (2000) al Festival d'estiu d'òpera de Santa Ponsa; o *Don Giovanni* de Mozart (1991) per al Taller escola d'òpera de Reus. A més de les òperes contemporànies *Fortuny-Venise* (2009) de dall'Osto al Teatre Principal de Castelló i *Trenes de marzo* (2006) de Graugard, al Festival d'Òpera de Butxaca.

Algunes destacades direccions escèniques teatrals són, en el Teatre Nacional de Catalunya, *Galatea* de Josep Maria de Sagarra (2021); *El mercader de Venècia* de Shakespeare (2012); *Marburg* de Guillem Clua (2010); *Mort de Dama* de Llorenç Villalonga (2009); *Panorama des del pont* d'Arthur Miller (2006); *Casa de nines* d'Henrik Ibsen (2004). També *Les darreres paraules* de Carme Riera (2017) i *El balcó* de Jean Genet (2016) en el Teatre Principal de Palma; *Neus Català, un cel de plom* de Josep Maria Miró (2015), *Yerma* de Federico García Lorca (2005) i *Una vida al teatre* de David Mamet (2001) en el Festival Grec; *Les Suplicants d'Èsquil* d'Helena Tornero (2008) dins el Festival Temporada Alta; *Cantonada Brossa* de Joan Brossa (1999) al Teatre Lliure; i *Anem a fer una musa 2.0.* (2022), *Un Matrimoni de Boston*, de David Mamet (2014) i *Acorar* de Toni Gomila (2011).

A més dels muntatges realitzats de teatre de text i òpera, també imparteix classes eventualment com a professor d'interpretació i de direcció d'actors a l'Institut del Teatre de Barcelona i d'interpretació escènica d'òpera al Conservatori del Liceu.

Marga Cloquell

Soprano

Giorgetta a *Il tabarro*. Suor Angelica a *Suor Angelica*

Nascuda a Mallorca, va començar de la mà d'E. Salbanyà, A. Aragon i J. Ribot. Més tard es va traslladar a Viena per rebre els consells de R. Boesch i va estendre els seus estudis en el Conservatori Superior del Liceu amb D. Aldea i M. Pujol. Ha ampliat la seva formació amb I. Cotrubas, F. Cossotto, J. Aragall, G. Zappa, A. Krieger, R. Fdez. Aguirre i D. Baldwin.

En l'àmbit operístic va començar participant en la Jove Companyia d'òpera del Conservatori del Liceu amb el paper de Fanny de *La cambiale di matrimonio* i Mimi de *La Bohème* al Barcelona Opera Studio. Destaca el seu debut de Lucia a *Lucia di Lammermoor* a l'Òpera de Sabadell.

Posteriorment, ha interpretat Pamina i Papagena de *Die Zauberflöte*; Kate Pinkerton de *Madama Butterfly*; Nannetta de *Falstaff*; Frasquita de *Carmen*; Inés d'*Il Trovatore*; la Casta de *La Verbena de la Paloma*; Francina de *Cançó d'amor i de guerra*; Paggio de *Rigoletto* en el Theatre du Capitole de Toulouse, dirigit per D. Oren. També, en el mateix teatre, va participar en la sarsuela *Doña Francisquita* dirigida per J. Caballé-Domenech i Emilio Sagi.

A Itàlia va debutar amb Susanna d'*Il segreto di Susanna* i seguidament va reestrenar el rol de Matilde de la sarsuela *El reloj de Lucerna* en el Teatre Principal de Palma i en el Teatro Cervantes de Màlaga. Ha debutat amb Violetta de *La Traviata* en el Palau de la Música Catalana, on també ha cantat Micaela de *Carmen* i Mimi de *La Bohème*.

La temporada passada va debutar Norina de *Don Pasquale* a l'Òpera de Sabadell, Antonia de *Contes d'Hoffmann* i Musetta de *La Bohème* en el Teatre Principal de Palma, i va realitzar els concerts de Cap d'Any del Palau de la Música Catalana amb l'Orquestra Simfònica del Vallès. Aquesta temporada ha debutat en el paper de Julieta a *Rómeo et Juliette*, entre altres projectes. En l'àmbit simfònic ha estat convidada a interpretar, entre altres, el *Messiah* de G.F. Handel; *Gloria* de A. Vivaldi; *Misa Brevis* de J. Haydn i *Misa en sol* de R. Vaughan Williams.

Mario Cassi

Baríton

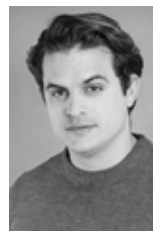
Michele a *Il tabarro*. Gianni Schicchi a *Gianni Schicchi*

Mario Cassi va debutar a Roma el 2001 amb el Laboratori Voci in Musica interpretant els papers de Guglielmo a *Così fan tutti* i Signor Lupo a *Pollicino de Henze*. Va competir al concurs Toti dal Monte, Viotti de Vercelli (premi especial Cesare Bardelli) el 2002, després a l'Operalia de Plácido Domingo (premi Zarzuela) el 2003 i al concurs Spiros Argiris (segon premi) el 2004.

El 2003, va interpretar Dandini a *La Cenerentola* a Treviso, Guglielmo al Teatre Verdi de Trieste i Marcello a *La Bohème* al Teatre Bonci de Cesena. El 2005, va interpretar els papers de Valentin a *Faust* al Festival de Ravenna, Plistene a *La Grotta di Trofoni* de Salieri a l'Òpera de Lausana sota la direcció de Christophe Rousset i Prodocimo a *Il Turco in Itàlia* al teatre Regio de Torí. L'any següent va debutar a França amb *Giulio Cesare* (Achilla) al Théâtre des Champs-Élysées, va cantar el paper de Malatesta a *Pasquale* sota la direcció de Riccardo Muti al Teatre Alighieri de Ràvena i el paper de Ford a *Falstaff* al Teatre Verdi a Salern. També va interpretar *I due Figaro* de Mercadante sota la direcció de Riccardo Muti al Festival de Ràvena, el Teatre Real de Madrid i el Teatre Colón de Buenos Aires. Després va cantar el paper de Marcello amb l'Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham sota la direcció de musical d'Andris Nelsons.

En les temporades següents va actuar a La Scala de Milà (Marcello, Silvio a *Pagliacci*, Marullo a *Rigoletto*); a l'Òpera de Roma (Patrocle a *Iphigénie a Aulide* sota la direcció de Riccardo Muti); a l'Òpera de Lieja (Marcello, Malatesta, Figaro a *Il barbiere di Siviglia*, Papageno a *Die Zauberflöte*, Taddeo a *L'Italiana in Algeri*, Germont a *La Traviata*); al Festival Rossini a Pesaro (Taddeo, Figaro); la Staatsoper de Viena; el Maggio Musicale Fiorentino; la Bayerische Staatsoper de Munic (Belcore); teatre Filharmònic de Verona (Malatesta); Gran Teatre del Liceu de Barcelona; Teatre Real de Madrid; teatre San Carlo de Nàpols; Palau de les Arts de València; Teatre Colón de Buenos Aires; Òpera de Tel Aviv; Arena Romana de Verona (*Figaro*); el Théâtre du Capitole de Tolosa (Silvio); l'Òpera d'Amsterdam (Don Alvaro a *Il Viaggio a Reims*); el Teatre Petruzzelli de Bari (Sharpless a *Madame Butterfly*) i Marcello al Teatre delle Muse d'Ancona.

Debuta en el Teatre Principal de Palma.

Andrés Sánchez

Tenor

Luigi a *Il tabarro*. Rinuccio a *Gianni Schicchi*

Andrés Sánchez Joglar, nascut a la ciutat cubana de l'Havana, va fer estudis vocals en el Conservatorio Amadeo Roldán de la seva ciutat, on es va graduar l'any 2012. Després, va completar la seva formació al Teatre Lírico Nacional de Cuba i amb classes magistrals a càrrec de mestres de la talla de Mietta Sighele, Nancy Fabiola Herrera, Jorge de León o Fiorenza Cedolins, entre d'altres.

Ha obtingut premis i guardons en diferents certàmens i concursos com el segon premi del Concurso de Jóvenes Cantantes Líricos a Pinar del Río, el primer premi en el Concurso Jesus Lee i un guardó en el Concurso de Canto Riccardo Zandonai de Riva del Garda.

D'ençà que va debutar el 2011 com Normanno i Arturo a *Lucia di Lammermoor* en el Teatre Lírico Nacional de Cuba, ha interpretat alguns dels principals rols per a tenor en aquest mateix teatre, com Mario Cavaradossi de *Tosca*, Alfredo Germont a *La Traviata* o Florestan de *Fidelio*, entre molts altres.

Altres actuacions destacades inclouen el Duc de Màntua a *Rigoletto* en el Teatre Martí de l'Havana; el *Rèquiem* de Mozart, el rol de Fabio a *Il canto dell'amor trionfante* en el Teatre Lírico de l'Havana; i Saturnin en l'obra *Le val d'Andorre* de Fromental Halévy en el Teatre Claror d'Andorra.

Molt còmode també en el repertori de sarsuela, ha cantat títols com *Cecilia Valdés* (Leonardo) i *Molinos de viento*, de Pablo Luna, en el Teatre Claror d'Andorra, així como *Luisa Fernanda* i *María de la O*.

Debuta en el Teatre Principal de Palma.

Mariangela Marini

Mezzosoprano

Frugola a *Il tabarro*. Zia Principessa a *Suor Angelica*

Mariangela Marini, mezzosoprano italiana, es va graduar amb menció d'honor al Conservatori Rossini de Pesaro. Va començar els seus estudis als vint anys. Després dels primers anys a l'Istituto Musicale G. B. Pergolesi d'Ancona, a partir del 2012 va estudiar al Santa Cecilia Opera Studio de Roma amb Renata Scottò, Claudio Desderi, Anna Vandì i Cesare Scarton i a l'Accademia Verdiana del Teatro Regio di Parma. Ha cantat amb directors d'orquestra de la talla de Riccardo Muti, Daniel Oren, Jonathan Webb, Renato Palumbo, i va ser dirigida per Hugo de Ana, Walter Pagliaro, Michele Mirabella, Stefano Vizioli, dins de la part escènica. Ha guanyat diversos concursos internacionals, com ara "Concorso Anita Cerquetti" el 2014, el "Concorso Comunità Europea de Spoleto" el 2016 i el "Concorso Maria Caniglia" el 2017.

Ha estat admesa a diverses classes magistrals, com la primera edició sobre Donizetti, organitzada per l'Acadèmia Scala de Milà i la Fondazione Teatro Donizetti de Bèrgam. També va participar en la segona edició de l'Acadèmia Riccardo Muti i va ser escollida per Riccardo Muti per interpretar els papers de Flora i Annina a *La Traviata* (2016). Després dels seus debuts com a Annina a *La Traviata* de Brockhaus (2011) i com a segona Fada en l'*Ein Sommernachtstraum* de F. Mendelssohn a l'Sferisterio de Macerata (2013), va debutar com a Ulrica a *Un ballo in maschera*, com a Jessie a *Mahagonny Songspiel* de Brecht/Weill, i com a Carmen a *Carmen* de Bizet per al Teatro Sperimentale de Spoleto (2016-2017).

Ha cantat en diversos teatres italians importants com Arena Sferisterio de Macerata (G. Verdi - *La Traviata*, Mendelssohn - *A Midsummer Night Dream*); Arena di Verona (G. Bizet - *Carmen*); Teatro Petruzzelli de Bari (Mascagni - *Cavalleria Rusticana*, Arcà - *Ciao Pinocchio*); Teatro Rossini de Pesaro per al Rossini Opera Festival (G. Rossini - *La Cambiale di Matrimonio*); Teatro Regio de Parma (G. Verdi - *Rigoletto*, V. Bellini - *Norma*, K. Weill - *Die Aufstieg und Fall*); As.Li.Co Circuit Theatres (J. Massenet - *Werther*); Teatro Le Muse d'Ancona (G. Puccini - *Gianni Schicchi*, D. Cimarosa - *Il Matrimonio Segreto*); Music Park de Roma (D. Cimarosa - *L'impresario in Angustie*); Teatro San Carlo de Nàpols (G. Verdi - *La Traviata*) i molts altres.

Debuta en el Teatre Principal de Palma.

Lasha Sesitashvili

Baix-baríton

Talpa a *Il tabarro*. Simone a *Gianni Schicchi*

Lasha Sesitashvili estudià en el conservatori estatal de Tbilisi sota la tutela de V. Sarajishvili, mentre que el seu professor de cant va ser Nodar Andjuladze, un dels més destacats artistes de Geòrgia. També estudià conjunt de cambra amb Vaja Chachava en el mateix conservatori.

Mentre estudiava, va ser seleccionat per a una classe magistral a la ciutat italiana de Sabbioneta amb la professora Brigitte Fassbender i el professor Renato Bruson. Als 24 anys, guanyà el primer premi al Concurs Internacional de Nadal de Minsk. El 2015 obtingué el segon premi en el Concurs de cant de la República de Geòrgia i aquell mateix any va ser seleccionat per participar en el "Concurs internacional de cant de Belvedere", on quedà finalista.

El març de 2017 passà les tres rondes d'audicions a l'Academia del Teatro alla Scala de Milà i fou seleccionat per als anys següents. Durant la seva formació al Teatro alla Scala participà en nombrosos projectes de l'Academia i també en produccions del mateix teatre. Per exemple, destaquen el paper de Belcore a *L'elisir d'amore* de Donizetti, la seva participació a *Khovanshchina* de Mussorgsky dirigida per Valery Gergiev i un *Rigoletto* de Verdi dirigit per Daniel Oren.

Un dels punts culminants de la seva carrera va ser la participació en l'òpera *Gianni Schicchi*, de Puccini, que dirigí el reconegut realitzador cinematogràfic Woody Allen, on va coincidir amb el cantant Ambrogio Maestri, que interpretà el paper de Gianni Schicchi.

Debuta en el Teatre Principal de Palma.

Greta Lirussi

Soprano

Suor Genovieffa a *Sour Angelica*. Laretta a *Gianni Schicchi*

Greta Lirussi és una jove talent de primer ordre, amb una veu d'una alta qualitat lírica. Va néixer a Mestre (Venècia), i començà el seu camí musical assistint a l'escola secundària musical. Va obtenir el diploma acadèmic de 1r nivell al Conservatori de Música Benedetto Marcello de Venècia, estudiant amb Giancarlo Pasquetto, Paola Romanò, Federica Bragaglia i Sara Mingardo. També estudià violí, arribant al vuitè any d'estudis i amb mestres com Roberto Zedda. Actualment, estudia amb el baríton Simone Piazzola i Giuseppe Vaccaro.

Aquesta producció d'*Il trittico* suposarà el debut de Greta Lirussi com a Laretta a *Gianni Schicchi* i com a Genovieffa a *Sour Angelica*. En la seva incipient carrera ha interpretat papers com el d'Ines a *Il Trovatore* de Verdi al Teatre Verdi de Pisa, sota la direcció de M. Guidarini i M. Stinchelli; o el de La Zia a *Madama Butterfly* de Puccini al Gran Teatre Puccini de Torre del Lago.

L'agost del 2023, va fer el seu debut com a solista amb l'Orquestra dei Colli Morenici, dirigida per Giuseppe Vaccaro, al concert *Stelle Della Lirica*. Va interpretar *La mamma morta*, ària de l'òpera *Andrea Chenier* d'Umberto Giordano. El mateix mes va participar en la classe magistral "Alto Perfezionamento Canto Lirico" dirigida per Simone Piazzola, Giuseppe Vaccaro i Simone Zampieri.

A l'estiu de 2022 s'incorpora al Festival d'Estiu Arena di Verona com a cor de soprano, sota la direcció del mestre de cor Ulisse Trabacchin. Va tenir l'oportunitat de treballar amb directors reconeguts internacionalment com ara Daniel Oren, Ivan Ciampa i Plácido Domingo.

L'agost de 2023 va cantar també com a corista soprano al 100è Festival d'Estiu Arena di Verona, sota la direcció de Roberto Gabbiani i va participar en l'esdeveniment especial del tercer aniversari de l'ascensió del sultà d'Oman a la Royal Opera House de Muscat, dirigida per Plácido Domingo i Martino Faggiani, amb el Coro Camerata Musicale di Parma.

Debuta en el Teatre Principal de Palma.

Carlos Reynoso

Baríton

Maestro Spinelloccio a *Gianni Schicchi*

Debutà als 14 anys en el Palacio de Bellas Artes de México, interpretant Papageno en una adaptació per a infants de *Die Zauberflöte* de Mozart, amb l'Orquesta Sinfónica Nacional. El 2020 cantà el paper protagonista de *Don Giovanni*, de W.A. Mozart, i el rol de Barrendero en l'òpera *Misa de seis* de Carlos Jiménez Mabarak, ambdues produccions del México Opera Studio de Monterrey.

El juliol de 2021 interpretà la Cantata *BWV 82, Ich habe genug* de Bach amb l'Orquesta Sinfónica de Aguascalientes. Així mateix, entre 2021 i 2023 interpretà els rols de Don Fabio a l'òpera *Un avvertimento ai Gelisi* de Garcia, *Boy 2 a Trouble in Tahiti* de Bernstein i *Littores i Familiare 3 a L'incoronazione di Poppea*, totes al Palau de les Arts Reina Sofia a València.

Actualment, és corresponsable fundador de la iniciativa "Ópera: nuestra herencia olvidada", enfocada al rescat, interpretació i promoció de l'òpera mexicana, i amb la qual ha realitzat nombroses representacions en aquell país. El març de 2023 presentà el primer disc (disponible en diverses plataformes) i l'edició crítica per a piano i veu de l'obra del compositor Cenobio Paniagua.

Des de 2021 forma part del Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts de València. Compta amb nombroses distincions com el segon premi en el Concurs de Cant Josep Palet de Martorell, tercer premi en el Concurso Nacional de Canto de Albacete, Special Prize a la Bologna International Vocal Competition 2018, entre d'altres. Fou inclòs en el Top Siete Promesas musicales de México del diari Excélsior el 2017 i ha guanyat les beques de creador escènic i de foment "Proyectos y Coinversiones Culturales" al seu país.

Debuta en el Teatre Principal de Palma.

Joan Laínez

Tenor

Tinca a Il tabarro. Gherardo a Gianni Schicchi

Pianista de carrera i director coral. Comença els estudis de piano amb Antònia Noguera, segueix en el Conservatori de Palma amb Margalida Palou i Miquel Segura i acaba a Barcelona amb la pianista Carme Poch. El 2016 inicia la seva formació de cant amb Manuel Velasco i al Conservatori Professional de les Illes Balears estudià amb Joana Maria Llabrés, professora de cant, i Maria Victòria Cortès, de repertori. Actualment, estudia amb el baríton David Menéndez a València, amb Elda Laro, pianista i directora d'orquestra de la Deutsche Ópera de Berlín, i amb Maria Victòria Cortès com a repertorista.

Ha realitzat classes magistrals amb els mestres Jaume Aragall, Josep Bros, Miquel Ortega, Ketevan Kemoklidze, Raquel Lojendio, Miguel Sola, Anooshah Golesorkhi, Vincenzo Spatola. Ha estat guanyador de diversos premis a Europa destacant: el primer premi al concurs internacional "Grandi Voci de Salzburg" i el segon premi al Concorso Internazionale Canto Lirico "Bellano Paese Degli Artisti" (2023), el premi del públic al Concurs Internacional "Jole de Maria" a Tívoli, la final del prestigiós "Stignani Competition" d'Imola (2022), el segon premi al Concurs Internacional "Corsica Lirica" i el premi "In Opera Veritas" a Mola di Bari (2021).

Ha cantat rols protagonistes a diferents produccions nacionals i internacionals com Giuseppini d'*El Duo de la Africana*, sota la direcció del Mestre Valero; Javier de *Luisa Fernanda*, a Ciudad Real; Turiddu de *Cavalleria Rusticana* al teatre d'Offida, Itàlia; i Canio de *Pagliacci* al Festival d'òpera d'Amerang, Alemanya; *Don Carlo* en el festival "Oper Im Berg" de Salzburg; Almanac de *Maria Moliner* en el Teatre de l'òpera de Tenerife i Normanno a *Lucia di Lammermoor*. En 2022, interpreta en el Teatre Principal de Palma el primer jutge a *Un ballo in maschera*; Franz Ferdinand a l'òpera *L'Arxiduc*, una estrena mundial del Mestre Antoni Parera Fons i dirigida pel Mestre Pablo Mielgo, i Gastone de *La Traviata*. També ha realitzat recitals amb diferents formacions com l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears sota la batuta del mestre Pablo Mielgo, Simfovents Palma, l'orquestra la Novena de Beethoven a Toledo, diversos recitals de sarsuela a Castella la Mancha dirigits pel mestre Francisco Antonio Moya, l'Ensemble Tramuntana, la Jove Orquestra Illes Balears, amb l'organista Jean-Pierre Lecaudey, la Palma Brass quintet; també recitals a Menorca, Almeria, Còrsega, Bari, Nàpols... I diverses participacions a Itàlia i Àustria a diferents festivals.

Mar Campo

Contralt

La badessa a Suor Angelica. Zitta a Gianni Schicchi

Comença la seva formació musical als 7 anys a Juventudes Musicales d'Alcalá de Henares, i compagina els estudis de piano i solfeig amb la seva formació acadèmica. Es llicencia en Història de l'Art per la Universidad Autónoma de Madrid i la Università degli Studi Roma Tre. Comença els estudis de cant al Conservatori Superior de les Illes Balears, i obté la seva llicenciatura en cant a la Escuela Superior de Canto de Madrid. Ha seguit cursos i ha rebut classes magistrals d'Amelia Felle, Dolora Zajick, Alicia Nafé, Mariella Devia, Francesca Roig, Raúl Giménez, Montserrat Caballé, Immaculada Egido, Lorenzo Regazzo, Giulio Zappa, Miquel Ortega, Marc Evangelisti, Michele D'Elia, Jorge Robaina o Manuel Burgueras, entre d'altres.

Des del seu debut al Teatre Principal de Palma amb el rol de Mrs. Noé (Britten), ha treballat amb directors com Guillermo García-Calvo, Yi-Chen Lin, Miquel Ortega, Lucas Macías, Antonio Fogliani, Carlos Kalmar, Sergio Alapont, o Matteo Pagliari, en teatres i auditoris com el Teatro de la Zarzuela, Auditorio Manuel de Falla de Granada amb l'Orquestra Ciudad de Granada, Teatro Monumental amb l'Orquestra de RTVE, Auditorio Nacional de España, Festival de Música Religiosa de Cuenca, Festival de Rossini in Wildbad (Alemanya), o l'Auditorio de Tenerife amb l'Orquestra Sinfónica de Tenerife.

Des de la seva participació en l'Òpera Studio de Tenerife amb el rol de Tisbe de *La Cenerentola* (Rossini), ha encarnat rols a òperes com *Viaggio a Reims* (Rossini), a l'Auditori de Tenerife; Bianca i Gernando (Donizetti), gravada a directe per a Naxos; *Il Conte di Marsico* (Balducci) al Kurtheater Bad Wildbad, *The Magic Opal* (Albènic) amb el personatge de Martina al Teatro de la Zarzuela; *Maria Moliner* al Teatre Principal de Palma, totes dues amb direcció escènica de Paco Azorín; *Mamma Lucia a Cavalleria Rusticana* (Leoncavallo) i, recentment, ha cantat el Rol de Miss Bagott (Britten) a l'Auditorio de Tenerife.

La seva inusual veu de contralt destaca especialment en l'àmbit de l'oratori en què ha interpretat obres com *El Messies* de Händel, *Petite Messe solennelle* de Rossini, *Stabat Mater* de Pergolesi, *Gloria* de Vivaldi, *Rèquiem* de Cimarosa, o *la Missa de la Coronació* de Mozart, que tornarà a interpretar pròximament amb l'Orquestra de Córdoba sota la batuta de Julio García Vico.

Celia Cuéllar

Soprano

Suora Zelatrice a *Suor Angelica*

Celia Cuéllar (Palma, 1994) inicia la seva formació musical en el Conservatori Professional de Música i Dansa de Mallorca en l'especialitat de piano. Posteriorment, comença els seus estudis de cant amb la professora Joana Llabrés. Ha estudiat el grau en l'especialitat de cant en la Escuela Superior de Canto de Madrid amb Victoria Manso i Omar Sánchez.

Ha participat en les temporades d'òpera i sarsuela com a corista en el Cor Titular del Teatre Principal. També ha rebut classes d'interpretació i ha cursat tres anys d'art dramàtic a l'Escola Superior d'Art Dramàtic de les Illes Balears.

L'any 2021 va ser seleccionada en la primera edició del programa *Crescendo* del Teatro Real i ha participat en el concert d'obertura del Teatro Real Júnior a la sala principal i a la carrossa itinerant de l'espectacle *Mozart Revolution* al Teatro Real.

Ha rebut classes magistrals amb Sabina Puértolas, Carlos Chausson, Christopher Robertson, Katia Ricciarelli, etc.

En la seva carrera operística, ha interpretat els rols de la Comtessa di Almaviva en l'òpera *Le Nozze di Figaro* i Mimi en *La Bohème*.

Va ser finalista en el concurs "Nuevas Voces" de Sevilla i guanyadora del tercer premi en el Concurs "Josep Mirabent i Magrans" de Sitges (2022).

Loopera ha estat l'últim espectacle en el qual ha participat en el Teatre Principal de Palma, una fusió de música electrònica i operística amb els hits més coneguts del món de l'òpera.

Marisa Roca

Mezzosoprano

Maestra delle novizie a *Suor Angelica*

Nascuda a Palma, Mallorca. Compagina des de l'inici de la seva carrera el lied, l'oratori i l'òpera. El seu repertori abasta des de l'Edat Mitjana fins a compositors actuals.

És professora de Cant en el Conservatori Superior del Liceu de Barcelona i de l'any 2004 al 2021 va ser professora associada d'Educació de la Veu al Departament de Didàctica de l'Expressió Musical, Plàstica i Corporal de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB).

En l'actualitat, també forma part de La Capella de La Catedral de Mallorca, dirigida per Joan Company, i és professora de cant en l'Escola de Música Ireneu Segarra de Palma.

Ha cantat les parts de mezzosoprano i contralt solista dels principals oratoris i concerts del repertori clàssic. També ha participat en l'estrena d'obres de compositors actuals: *Mon cher Miró* (Valent); *L'enamorada* (B. Poquet i Bru Morey); *Serenata de Campanet*, op. 52 (Bryan Barnes); *En Tòfol de Son No-res* (A. Rodríguez i A. Dolç); *Stabat Mater* de Jordi Doménech; *El Rei en Jaume I* (A. Perera Fons i G. Frontera) i, recentment, *l'Arxiduc* d'A. Perera Fons i C. Riera.

Dins del repertori líric ha interpretat professionalment 42 rols entre principals i secundaris, d'entre els quals cal destacar: Carmen (*Carmen* de Bizet) en el Teatre d'Òpera de Cheboksary (Rússia); la gira amb Ópera 2001 per 32 teatres d'Espanya i Portugal; Preziosilla (*Forza del destino* de Verdi); Mrs. Meg (*Falstaff* de Verdi); Angelina (*La Cenerentola* de Rossini); Segona i Tercera dama (*Die Zauberflöte* de Mozart); Suzuky (*Madama Butterfly* de Puccini); Nicklausse (*Contes de Hoffmann*, d'Offenbach); Dido (*Dido & Aeneas* de Purcell); Dinah (*Trouble in Tahiti* de Bernstein); Mère Marie (*Dialogues des Carmélites* de Poulenc); Milli (*Der Ferne Klang* de Schreker); Aurora (*Doña Francisquita* de Vives)... Tots aquests papers, interpretats en els principals teatres, festivals i temporades d'òpera d'Espanya.

Catina Bibiloni

Soprano

Primera Conversa a *Suor Angelica*

Va acabar els estudis superiors de violí en el Conservatori Superior de Música de les Illes Balears. Posteriorment, va cursar el Màster de Recerca i Interpretació a la VIU. Ha estat membre i ha col·laborat amb l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears, The World Orchestra, l'Orquestra Joven de Castilla y León, l'Orquestra Filharmònica Portuguesa o l'Orquestra de Cambra de Mallorca.

La seva activitat artística l'ha portat a fer concerts a Edimburg, Glasgow, Capetown, Amsterdam, Madrid, Saragossa, A Corunya, Lisboa o Braga, entre altres llocs.

Paral·lelament a la seva formació com a violinista, va començar els estudis de cant amb Miguel Sola (Palma), els va prosseguir amb Elisabete Matos i Dora Rodrigues (Portugal) i, posteriorment, amb Juan Lomba (Madrid). També ha rebut classes magistrals d'Ana María Sánchez, Joan Pons, María José Montiel, Mariella Devia, Carmen Subrido i Aquiles Machado, entre d'altres. Ha treballat amb els pianistes repertoristes Marta Pujol, Enza Ferrari i Miguel Ángel Arqued i actualment perfecciona la seva formació amb Manuel Burgueras. En l'àmbit d'escena ha treballat amb Curro Carreres i Federico Figueroa per a la preparació d'alguns personatges.

Va actuar el seu primer rol com a Annina de *La Traviata* a Mallorca (2018). Com a solista va participar en la Gala lírica del XXIV Festival d'Andratx-Mallorca sota la direcció de José María Moreno, l'XI Festival de la Ria de Villaviciosa a Astúries (2021), així com també amb la Jove Orquestra Balear.

Ha treballat sota la direcció d'Ernest Martínez Izquierdo, Enrique G. Asensio, Josep Caballé, Osvaldo Ferreira, Leopold Hager, Manuel Hernández Silva o Víctor Pablo Pérez. A l'àmbit de concursos va rebre una menció d'honor al Concurs Art Jove (Palma, 2021) i va quedar finalista al IX Concurs Internacional de Cant Dearte (Medinaceli, 2022).

Debuta en el Teatre Principal de Palma.

Joan Miquel Muñoz

Baríton

Ser Amantio di Nicolao a *Gianni Schicchi*

Nascut a Palma, inicia la seva formació musical de la mà d'Antoni Salvà i Margalida Ripoll. El 2015 obté el Títol Superior de Cant al Conservatori Superior de Música de les Illes Balears amb Josep Miquel Ribot i, posteriorment, amplia la seva formació a la Guildhall School of Music and Drama de Londres.

Durant la seva estada a Londres, participa en classes magistrals públiques amb Edith Wiens i amb Richard Stokes al Wigmore Hall. Ha col·laborat amb diverses orquestres com l'Orquestra de Cambra de Mallorca, Orquestra Acadèmia 1830, Orquestra Simfònica de les Illes Balears, Orquestra Barroca Catalana, Le Concert des Nations o la London Symphony Orchestra.

Aquesta activitat li ha permès cantar sota la batuta de directors de prestigi com Joan Company, Cecilia Rydinger, Kaspars Putnins o Jordi Savall, entre altres. Entre les seves aparicions, hi destaquen la interpretació de l'oratori *A Child of Our Time* de Michael Tippett al Barbican Hall de Londres; el *Rèquiem* de Mozart al Palau de la Música Catalana de Barcelona, o la interpretació del rol d'Elder Brother en l'estrena mundial de l'òpera per a nins *The Hogboon*, de Peter Maxwell Davies, dirigida per Simon Rattle.

Ha rebut diversos guardons com el primer premi en el Concurs de Solistes del Conservatori Superior de Música de les Illes Balears o en el Concurs Mirna Lacambra-Escola d'Òpera de Sabadell.

En el camp de la música de cambra, va ser guardonat amb el primer premi del Certamen Art Jove de Música de Cambra, com a membre del Duet Mas Porcel, juntament amb el pianista Jesús López. El 2020, col·labora amb el segell discogràfic Ona Edicions en l'enregistrament de l'obra *Missa del descreure*, del compositor mallorquí Miquel Brunet, reconegut com a Millor disc de música clàssica en els Premis Enderrock de la Música Balear.

Maria Casado

Soprano

Suor Dolcina a *Suor Angelica*

Soprano nascuda a Palma (Mallorca). Ha interpretat Violetta, Norina, Gilda o Adina, entre altres rols emblemàtics del gènere líric.

En els seus propers compromisos escènics hi trobem noves incursions com Musetta de *La Bohème* de G. Puccini i Violetta de *La Traviata* de G. Verdi, rol aquest últim que ha debutat a Àustria, Itàlia i França i també al nostre territori, sumant un total de vint representacions en sis produccions diferents.

Ha interpretat, recentment, Nedda d'*I Pagliacci* de R. Leoncavallo a Vitòria i el rol de Francina de la sarsuela *Cançó d'amor i de guerra* de R. Martínez-Valls amb l'Òpera d'Andorra. Últimament, també s'ha presentat en diverses produccions d'*Il Barbiere di Siviglia* de G. Rossini en el rol de Rosina, així com també Marie de *La Fille du Régiment* de G. Donizetti, Gretel de *Hänsel und Gretel* d'E. Humperdinck o Micaela de *Carmen* de G. Bizet.

Dins el repertori de concert, ha interpretat obres com *Les Set Últimes Paraules de Crist* de J. Haydn, *Missa de Coronació* de W.A. Mozart, *Glòria* d'A. Vivaldi, *Stabat Mater* de G.B. Pergolesi o l'exigent part solista de *Carmina Burana* de C. Orff.

A més de la seva experiència solista, té un ampli bagatge dins la música coral. Des de formacions de cambra, amb repertoris molt diversos, fins a grans cors lírics en teatres d'òpera. També ha treballat en espectacles teatrals d'humor musical i adaptacions líriques amb Paco Mir, Joan Font o Jordi Purtí.

Begoña Gómez

Mezzosoprano

Suora Infermiera a *Suor Angelica*

Begoña Gómez va néixer a Mallorca, va estudiar a la Escuela Superior de Canto de Madrid i va completar la seva formació amb el Màster en Música Espanyola en el Real Conservatori Superior de Música de Madrid, així com amb el Màster d'Òpera en la Universität der Künste Berlin, sota la tutela d'Albert Pesendorfer i Sebastian Störmer.

Ha perfeccionat la seva tècnica de la mà d'artistes com Carmen Santoro, Sabina Puértolas, Martin Winkler, Ana Luisa Chova, Rubén Fernández-Aguirre, Charles Dos Santos i el seu principal mestre, David Menéndez.

A més, ha estat finalista en el XXXIX Concurso Internacional de Canto "Ciudad de Logroño", i en el XI Certamen Internacional de Zarzuela de Valleseco. Ha rebut la Beca de la Fundació Richard Wagner de Berlín i ha format part del programa Crescendo III del Teatro Real.

Ha encarnat diversos rols com Dorabella de *Così fan tutte* (W.A. Mozart); Nicklausse de *Contes d'Hoffmann* (J. Offenbach); Mother de *Amahl and the Night Visitors* (G.C. Menotti); Ciesca de *Gianni Schicchi* i Suor Celatrice de *Suor Angelica* de G. Puccini; Miss Baggott de *The Little Sweep* (B. Britten); Fang-Ni-An de *Ba-Ta-Clan* (J. Offenbach) en la Brandenburg Oper; Vilatana de *Els Esparvers* (F. Guerrero) en el Teatro de la Zarzuela; Marcellina de *Le Nozze di Figaro* (W.A. Mozart) en UniT Berlin; Zweite Dame de *Die Zauberflöte* (W.A. Mozart) i Flora de *La Traviata* (G. Verdi) en el Teatre Principal de Palma, entre altres.

Destaca el seu treball sota la batuta de Jordi Bernàcer, Manuel Coves, Fernando Marina o Lucía Marín, així com la direcció escènica de Mario Gas, Jorinde Keesmaat, Frank Hilbrich o Hugo de Ana.

Vega Escribano

Soprano

Segona Cercatrice a *Suor Angelica*

La soprano Vega Escribano és titulada superior de Cant pel Conservatori Superior de Música Joaquín Rodrigo de València. Els seus professors han estat Charo Vallés i David Menéndez.

Ha perfeccionat la seva tècnica i interpretació amb Ana Luisa Chova, Eduardo López Banzo, Cristina Miatello, Joseba Carril, David Mason, Richard Levitt, Nancy Argenta, Gerd Turk, Maribeth Dayme i Wolfram Rieger, entre altres.

Durant el seu aprenentatge va formar part de la Academia de Música Antigua de la Universidad de Salamanca en qualitat de becària. Amb les seves formacions ha realitzat innombrables concerts i gravacions per a RNE i Verso.

En 2017 funda a Palma (Mallorca) l'Ensemble La Trivagia.

En 2021 duu a terme la transcripció i gravació de l'obra vocal per a soprano del compositor Biagio Marini.

Com a solista ha cantat en diversos escenaris i festivals, repertori que va des del barroc primerenc a l'òpera i música de cambra del segle XX (Teatre Principal de Palma, Palau de la Música de València, Ateneu de València, Teatre Calderón de Valladolid, Auditori de la USAL, Teatre Liceu de Salamanca, Festival de Música de Lekeitio, Festival de Música Antiga de Caimari, Heures d'Orgue de la Catedral de Versalles, etc).

Ha interpretat sota la batuta de mestres com Federico María Sardelli, Gabriel Garrido, Jacques Ogg o Bernardo García-Bernalt, entre altres.

Carolina Fajardo

Soprano

Primera Cercatrice a *Suor Angelica*

Nascuda a Tarragona, va començar amb set anys estudis de piano en el Conservatori de Tarragona. Més endavant, va finalitzar els estudis de cant en el Conservatori de Música de Vilaseca, de la mà de Teresa Garrigosa i Alan Branch amb les més altes qualificacions, rebent el Premi Extraordinari.

Va guanyar el Concurs Camerata Sant Cugat el 2018 i des d'aleshores treballa tècnica vocal amb Carmen Bustamante i repertori vocal amb Carlos Caballé, Ricardo Estrada i Josep Buforn. A finals de 2020, va ser la guanyadora del "Concurs Internacional de Les Corts" (Barcelona). Ha participat com a cantant en la Conferència d'Introducció a l'Òpera *Aida* en el Gran Teatre del Liceu de Barcelona, i en el Concert Líric de Festa Major del districte de les Corts.

Ha treballat amb mestres com: Montserrat Caballé, Cecilia Bartoli, Kurt Widmer, Cynthia Sanner, Ana Luisa Chova, Nicola Beller Carbone i Carlos Aransay.

La temporada 2019-20 va fer el seu debut a l'Òpera de Sabadell a l'òpera *Macbeth*. En la temporada 2020-21, va participar en el Festival d'Estiu de Tarragona en l'òpera *Rigoletto*, dirigida pel mestre Òliver Díaz i en recital en el Festival de música Castellvell amb Àngel Òdena i Roger Padullés. També va participar en el primer concert de la Fundació Montserrat Caballé a la Basílica Santa Maria del Mar. Darrerament, ha participat en les conferències prèvies d'*Il tritico*, cantant l'ària de *Suor Angelica*, presentat per Antoni Colomer en el Gran Teatre del Liceu.

Aquesta temporada 2022-23 ha sigut el seu debut al Gran Teatre del Liceu a l'òpera *Il tritico: Suor Angelica*, realitzant el rol de Suor Osmina. En una de les funcions, va alternar els dos rols de Suor Osmina i Suor Dolcina.

Aquest estiu ha fet el seu debut en el rol de *Tosca* al Festival SitgEstiu. A la temporada 2023-24, farà el seu debut al Palau de la Música de Barcelona, com a Cio-Cio-San de *Madame Butterfly*.

Debuta en el Teatre Principal de Palma.

Miguel Ferrando

Baix

Betto di Signa a *Gianni Schicchi*

Va iniciar els estudis de cant en el Conservatori Superior de Música de València sota la direcció d'Ana Luisa Chova. Posteriorment, va estudiar en el Trinity College de Londres el Performers Course d'interpretació vocal amb Erich Vietheer i Elizabeth Hawes, i, més tard, amb Robert Lloyd, Norman Bailey i Pedro Farrés.

Va ser triat per prendre part en la British Youth Opera, de gira per tota la Gran Bretanya com a baix principal. Ha fet cursos d'òpera, lieder i música antiga amb Janet Baker, Jaime Aragall, Thomas Hamsley i Dalt Mariategui.

Ha estat professor del departament d'art dramàtic del Col·legi del Ministeri d'Afers exteriors de Londres, i també ha cursat els estudis de Dret en la Universitat de València.

Entre els grans rols operístics ha interpretat: Sarastro (*Die zauberflöte*); Ramphis (*Aida*) en la Bloomsbury Opera a Londres i en l'Opera Piccola a Liverpool; Basilio (*El Barber de Sevilla*) en l'Holland Park Opera, sota la direcció de Joseph Vandernoort; Ferrando (*Il trovatore*) amb Sounds Lyrical, en el Trinity College a Londres, de gira per Espanya amb Escena 2000; Príncep Gremin (*Eugenio Onegin*) en l'Hampstead Opera a Londres; Escamillo (*Carmen*) amb la British Youth Opera de gira per Londres, Glasgow i Cambridge; El Comte (*El matrimonio secreto de Cimarosa*), de gira per Madrid i Castella-Lleó; Don Pasquale (*Don Pasquale*) en el Festival Musical d'Alacant.

Miguel Ferrando ha participat en diversos recitals de música de cambra, amb el *Dichterliebe* de Schuman i lieder de Schubert de gira per Londres (Burgh House) i València; també cançons de Falla, Ibert i Ravel en un programa dedicat al Quixot, en el Festival Internacional de Mikonos, a Atenes, València i la Gran Bretanya. En oratori destaquen *El Messies* amb el Trinity College Orchestra i la Corpus Christy Orchestra en el Covent Garden de Londres. També ha interpretat les *Visperae Solennes* (Mozart) amb l'Orquestra del Conservatori de València; diverses cantates de Bach a València, Madrid i Extremadura; i ha estat intèrpret del solo del *Te Deum* de Bruckner a l'Auditorio Nacional.

Debuta en el Teatre Principal de Palma.

Irene Mas

Soprano

Nella a *Gianni Schicchi*

La seva musicalitat i versatilitat vocal han fet que compti amb una carrera artística que comprèn des de la música medieval fins a la música contemporània.

Comença la seva formació musical i escènica participant en una quinzena de produccions operístiques en el Teatre Principal de Palma, la seva ciutat natal, i obté el Grau Superior de Violí (CSIB) i el Grau Superior de Cant (Conservatori Superior del Liceu) amb Dolors Aldea i Marta Pujol.

Amplia els seus estudis amb professors com Wolfgam Rieger, Malcolm Martineau, Scholto Kynoch, Janet Perry o Nelly Miricioiu. Guardonada a nombrosos concursos internacionals de cant com el Primer Premi al Concurs Internacional de Les Corts; Segon Premi Ex-Aequo i Premi Juventudes Musicales de España al Concurs "El Primer Palau", o el Premi Extraordinari Fundació Ferrer-Salat del Concurs Tenor Viñas.

Interpreta papers d'òpera com Sophie (*Werther*, de J. Massenet); Zerlina (*Don Giovanni* de W.A. Mozart); Susanna (*Le nozze di Figaro* de W.A. Mozart); Sofia (*Il signor Bruschino* de G. Rossini); Giulia (*La scala di seta* de G. Rossini); Gianetta (*L'elisir d'amore* de G. Donizetti); Belinda (*Dido & Aeneas* de H. Purcell); Bellina (*Le astuzie femmine* de D. Cimarosa); Papagena (*Die Zauberflöte* de W.A. Mozart); Despina (*Così fan tutte* de W.A. Mozart), entre altres; així com un ampli repertori de concert i una intensa activitat liderística amb els pianistes Valentina Pfister i Marc Serra.

Ha desenvolupat la seva carrera a Finlàndia, Mèxic, Bulgària, Anglaterra, Andorra, Hongria, Suïssa, Àustria, Itàlia, França, l'Índia i Corea, entre altres països.

Ha debutat al BROF amb Giulia de *La Scala di Seta* de G. Rossini en el Teatre des Born de Ciutadella i en el Teatre Principal de Palma amb Serpina de *La Serva Padrona* de G.B. Pergolesi; La Música a *Orfeo* de C. Monteverdi, així com Zerlina de *Don Giovanni* al Festival Mozart '21. La recent temporada ha estat Artista Resident del LIFE Victoria Lied Festival, i debutant a l'Oxford Lieder Festival i a la Temporada d'Òpera del Gran Teatre del Liceu amb *L'incoronazione di Poppea*.

Gabriel Mas

Baríton

Marco a *Gianni Schicchi*

Neix a Palma. Inicia la seva formació musical en els Cors del Teatre Principal de Palma on s'introdueix al món de l'òpera. Estudia en el Conservatori Professional de Música i Dansa de Mallorca amb Joana Llabrés i Mª Victòria Cortès i cursa els estudis superiors en la Escuela Superior de Canto de Madrid amb Juan Lomba i Duncan Gifford. Amplia la seva formació com a membre del programa Crescendo del Teatro Real de Madrid.

Ha rebut consells i classes magistrals impartides per Jacques Imbrailo, Aquiles Machado, Josep Bros, Christopher Robertson, Raquel Lojendio, David Menéndez, Sabina Puértolas, el pianista Rubén Fernández Aguirre, la *vocal coach* Carmen Santoro i l'arpista Manuel Vilas.

Ha interpretat els papers de Marcello a *La Bohème* de G. Puccini; Conte di Almaviva a *Le Nozze di Figaro* de W.A. Mozart; Marqués d'Obigny a *La Traviata* de G. Verdi; Casto José a *La Corte de Faraón* de Vicente Lleó; Sem a *Noye's Fludde* de B. Britten; Mikado a *Mikado* d'Arthur Sullivan i *Bernardo* a *West Side Story* de Leonard Bernstein.

Dins el camp de l'oratori ha cantat la *Missa in Honorem Sanctae Ursulae* de J.M. Haydn i *Te Deum* de M.A. Charpentier. A més, ha interpretat els cicles de cançons *Les nuits d'été* de H. Berlioz, *Songs of Travel* de R. Vaughan Williams, *6 Einfache Lieder, Op. 9* de E. W. Korngold, *Don Quichotte à Dulcinée* de M. Ravel, entre altres cicles de cançó espanyola i catalana, col·laborant amb formacions com Biel Ensemble, Banda Municipal de Música de Palma o Orquestra de Cambra de Mallorca.

El març de 2022 va ser premiat amb el Premi "Amics de la Música de Valls" en el V Concurs de Cant "Josep Palet" de Martorell i el juny de 2022 va ser un dels participants seleccionats en el I Concurs Internacional de Cant "Juan Pons".

Des de molt jove va interpretar el *Cant de la Sibil·la*, col·laborant així en la conservació del patrimoni cultural de Mallorca.

Inma Hidalgo

Soprano

La Ciesca a *Gianni Schicchi*

Va començar la seva formació musical i teatral com a membre del Cor Juvenil del Teatre Principal de Palma i, posteriorment, del Cor Titular, amb el qual va col·laborar en les diferents temporades d'òpera i sarsuela del teatre fins a 2016.

És diplomada en Magisteri Musical per la UIB, va estudiar Grau Mitjà en Cant en el Conservatori Professional de Música i Dansa de Palma amb Joana Llabrés, obtenint el Premi Fi de Grau, i va cursar Grau Superior en Cant en el Conservatori Superior de les Illes Balears amb Josep Miquel Ribot. Recentment, ha finalitzat el Màster en Interpretació i Recerca Performativa del Repertori Vocal Espanyol cursat a l'Escuela Superior de Canto de Madrid. Ha rebut classes magistrals de Josep Bros, Michelle Wegwart, Jane Robinson, Amellia Felle, Maria Pavone, Gustav Djupsjöbacka, Barbara Frittoli, David Menéndez i Mirin Urbietta. Ha interpretat: *Harmonia Caelestis* de Pàl Esterhazy, dirigida per Irina Capriles; *Magnificat* de J. Rutter i *Vom Goldenen Horn* de J. Rheinberger, a més del rol de Page en l'òpera *Rigoletto* de Verdi; Rosita de *Luisa Fernanda* de F. M. Torroba; Encarna de *La Revoltosa* de R. Chapi; Irene de *Doña Francisquita* de A. Vius; Primera Dama de *Die Zauberflöte* de W. A. Mozart, sota la direcció de Martin Fischer-Dieskau i Francisco López; Rowan d'*El petit escuraxemeneies* de B. Britten; Anna de *Nabucco* de Verdi, sota la direcció d'Óliver Díaz; Clotilde de *Norma* de Bellini, sota la direcció d'Andrés Salado; Sacerdotessa d'*Aida* de Verdi, interpretant-ho a Pàvia i Milà, i *Stabat Mater* de Rossini en el Teatre Principal de Palma.

A més, ha col·laborat com a solista en el Festival Música Mallorca interpretant *La Fantasia Coral* de Beethoven en el Teatre Principal de Palma, Teatre de Brandenburg i Philharmonie de Berlín, i fragments de l'òpera *Carmen* de Bizet en versió concert, en el rol de Mercedes, en el Teatre d'Ausburg sota la direcció d'Heia Domonkos.

Actualment, és membre de la SIAA Foundation amb la qual ha tingut l'oportunitat de cantar en el Grand Hall del Conservatori Tchaikovsky de Moscou sota la direcció d'Arthur Arnold, l'Òpera Nacional de Letònia amb el mestre Mārtiņš Ozoliņš, Living Arts Center de Toronto, la Casa da Musica de Porto amb l'Orquestra do Atlantico, el Teatre Campoamor d'Oviedo, el Teatre del Drama de Kaliningrad, el Teatre Cervantes de Màlaga, el Gran Teatro Falla de Cadis i en el Dzinateri Concert Hall de Jūrmala.

Rafel Lladó

Escenògraf

Nascut a Palma, Rafel Lladó es va llicenciar a l'Escola Superior d'Art Dramàtic i Escenografia a l'Institut del Teatre Barcelona.

Amb una llarga trajectòria com a escenògraf en el món de les arts escèniques de Mallorca i Catalunya, Rafel Lladó ha treballat tant en muntatges teatrals com en el món de la lírica.

D'entre els seus darrers treballs operístics destaquen les escenografies de *L'Arxiduc*, d'Antoni Parera Fons, amb direcció escènica de Paco Azorín, que es va estrenar el novembre de 2022 en el Teatre Principal de Palma en una producció de l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears; i de *Dido and Eneas*, d'Henry Purcell, on també va portar la direcció escènica, amb Carles Ponsetí com a director musical, que es va representar al palau de Can Vivot de Palma el passat estiu.

Cal recordar també títols com *Anna Bolena*, de G. Donizetti, en una producció del Gran Teatre del Liceu de Barcelona dirigida per Rafel Duran (2011); *L'heure espagnole/Suor Angelica*, en una producció del Teatre Principal dirigida per Rafel Duran (2011); *Orfeu als inferns*, de J. Offenbach, amb direcció de Josep Anton Rechi, en una coproducció del Teatre Romea i el Teatre Principal de Palma (2003), o *Carmen*, de Bizet, amb direcció de Rafel Duran en una producció del Teatre Principal de Palma (2002), entre altres títols.

Els seus darrers treballs en escenografia teatral són *Reis del món*, de Sebastià Alzamora, dirigida per José Martret (2023); i *Clitemnestra*, de Colm Tóibín, dirigida per Agustí Villaronga (2021), ambdues produccions del Teatre Principal de Palma.

David Picazo

Il·luminació

Nascut a la ciutat extremeña de Mérida el 1975, David Picazo és actor, director d'escena i il·luminador autodidacte amb formació en diferents disciplines de cinema, teatre i dansa.

S'inicià com a actor combinant el seu treball de director d'escena, especialment en peces de dansa, col·laborant amb coreògrafs com Chevi Muraday i Rocío Molina, entre altres, i formacions com Arrieritos Flamenco, companyia amb la qual obtingué dos premis Max el 2007.

Arran de participar en diversos projectes com a director d'escena és on, en paral·lel, s'inicia en el món de la il·luminació, trobant així un nou espai on desplegar la seva creativitat artística.

Ha fet il·luminació per teatre, música, dansa i lírica. En les seves col·laboracions ha treballat amb creadors de l'escena actual com Carme Portacelli, Fernanda Orazzi, José Martret, Sergio Peris Mencheta, Carlota Ferrer, Miguel del Arco o Pablo Remón, entre altres.

Maria Miró

Vestuari

Nascuda a Campos (Mallorca), els seus estudis els feu a Barcelona i els seus començaments com a figurinista varen ser en el Teatre Principal de Palma.

Fins a dia d'avui, ha dissenyat vestuaris per a produccions de teatre, òpera, sarsuela, musical, etc. Entre d'altres: *Viatge a l'interior*, *Lúnia*, *Setembre*, *Maria*, *Sine terra*, *La disputa de l'ase*, *L'arquitecte* i *l'Emperador de l'Assíria*, *Turandot*, *Norma*, *Carmen*, *Aida*, *El barberillo de Lavapiés*, *Otello*, *Eugene Onegin*, *Il barbiere di Siviglia*, *Peter Pan*, *BaTa Clan*, *Reis del món*, etc... Dels directors amb qui ha col·laborat, podem destacar: Serafí Giscafré, Biel Jordà, Beppe de Tomasi, Albert Mestre, Alexander Herold, Jeroni Obrador, Alfonso Romero, Paco López, Bernat Molina, Eugenia Corbacho, Pablo López, José Martret o Rafel Durán, entre d'altres.

Joan Rodón

Videocreació

Va cursar estudis de realització audiovisual i edició de vídeo. L'any 2000 ingressa com a responsable de vídeo de la companyia La Fura dels Baus, on descobreix les arts escèniques duent a terme nombrosos projectes d'ampli contingut visual. L'any 2009 inicia la seva carrera com a vídeo-dissenyador i des d'aleshores ha realitzar multitud de projectes alternant teatre, òpera, esdeveniments, video-mapping o musicals d'entre altres.

De les seves feines podem destacar les òperes *L'Arbore di Diana* i *Una Cosa Rara* de Vicente Martín i Soler, *Salomé* d'Strauss, *Jerusalem* de Verdi, *Thaïs* de Massenet i *Idomeneo* de Mozart, dirigides per Francisco Negrín. *Iolanta* de Chaikovski dirigida per David Hermann, el recitatiu *Maddalena ai Piedi di Cristo* de Caldara dirigida per Frederic Amat, *Macbeth* de Verdi dirigida per Jaume Plensa al Liceu o el video-mapping per la simfonia *Prometeo*, *Poema de Fuego* de Scriabin per l'Auditorio Nacional de Música.

En teatre destaquen els espectacles *Dunas* de Sidi Larbi Cherkaoui i María Pagés, *El Compte Arnau* dirigida per Hernann Bonnin, *Deseo*, *Misántropo*, *Un Enemic del Poble* i *Hamlet* dirigides per Miguel del Arco, entre altres.

Debuta en el Teatre Principal de Palma.

Roberto G. Alonso

Coreografia

Coreògraf, director i artista multidisciplinari titulat en Dansa Contemporània per l'Institut del Teatre de Barcelona (1993) i Llicenciat en Història de l'Art per la Universitat de Barcelona (2000).

Inicia la seva trajectòria com a creador el 1992, guanyant el segon Premi en el VI Certamen Coreográfico de Madrid i el 1995 funda la seva pròpia companyia.

La diversificació del seu treball creatiu amb la companyia que porta el seu nom s'ha traduït en la creació d'espectacles de sala, coreografies de carrer i obres dirigides a públic infantil i familiar.

Notable i polifacètic artista, compagina l'activitat creativa de la seva companyia amb la participació com a actor i director coreogràfic i de moviment d'espectacles teatrals, òperes i obres de teatre musical en el Teatre Lliure, Teatre Nacional de Catalunya, Teatro Real, Compañía Nacional de Teatro Clásico, Teatro de la Zarzuela de Madrid, Gran Teatre del Liceu, Teatre Principal de Palma o el Festival de Peralada, treballant amb reconeguts directors d'escena i dramaturgs com Xavier Albertí, Lluïsa Cunillé, Josep Maria Miró, José Martret, Pau Miró, Jordi Oriol, Marc Rosich i Rafel Duran; i amb companyies com T de Teatre, Azar Teatro o el grup musical "Le Croupier".

En els darrers anys s'ha especialitzat en la direcció de moviment i coreografia d'òperes contemporànies de creació amb títols com: *Jo, Dalí* (Teatro de la Zarzuela de Madrid i Liceu de Barcelona); *L'Eclipsi* (Festival Grec i TNC); *Diàlegs de Tirant e Carmesina* (Festival de Peralada i Gran Teatre del Liceu); *El abrecartas* (Teatro Real), i òperes de repertori com *L'elisir d'amore* (Teatre Principal de Palma).

També ha estat el director coreogràfic dels espectacles inaugurals del Teatre Nacional de Catalunya *Taxi*, *Per començar sarsuela* i *L'aplec del Remei*. Treballa com a actor i director de moviment a espectacles com *La corte del faraón* (Temporada Alta); *Vergonya eterna* (TNC), o *El gran mercado del mundo* (TNC i Compañía Nacional de Teatro Clásico).

Com a director teatral i d'escena ha treballat en obres com *Plomes i reclams* (Cia. Elena Martinell), *Laberint striptease* (Escenari Joan Brossa), *Agárrate* (Teatre Eòlia) i *Pazzo* (Versus Teatre).

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

L'Orquestra Simfònica de les Balears és considerada un dels referents simfònics a Espanya. Va ser creada l'any 1988 sota la institució denominada Fundació Pública de les Balears per a la Música, incloent-hi el Govern Balear, l'Ajuntament de Palma i el Consell de Mallorca. Malgrat que la història del simfonisme a les Illes Balears s'inicia als anys 40; la formació de l'orquestra com es coneix avui es deu al mestre Luís Remartínez, que va ser-ne titular i director artístic des de l'any 1988 fins a l'any 1994. Després l'han seguit els mestres: Philippe Bender (1994-1997 i 2005-2009), Salvador Brotons (1997-2000 i 2009-2013), Geoffrey Simon (2001-2002), Edmon Colomer (2002-2005), Josep Vicent (2013-2014) i com a codirector titular Joji Hattori (2014-2018). Actualment, el mestre Pablo Mielgo és el director titular.

L'Orquestra desenvolupa la seva temporada regular en l'àmbit simfònic (temporada d'abonament a l'Auditorium de Palma i a l'Auditorium de Manacor, concerts simfònics a Menorca, Eivissa i Formentera i concerts extraordinaris a Mallorca), així com en l'àmbit líric (temporades d'òpera de la Fundació Teatre Principal de Palma i dels Amics de l'Òpera de Maó). En la temporada d'estiu, l'OSIB du a terme el festival Estius simfònics, amb el Castell de Bellver com a seu principal, i col·labora amb altres festivals com el de Pollença o el Sunset Classics. A més de la seva programació artística, crea una extensa tasca pedagògica i social mitjançant els programes "Simfònica en família" i "Simfònica en societat".

Durant els últims 25 anys, l'Orquestra ha tingut com a acompanyats solistes de la rellevància internacional de Juan Diego Flórez, Frank Peter Zimmermann, Emmanuel Pahud, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Valentina Nafornta, Celso Albelo, Juan Manuel Cañizares, Kiri Te Kanawa, Teresa Berganza, Joaquín Achúcarro, Piotr Anderszewski, María Bayo, Simón Orfila, Katia i Marielle Labèque i el jove Francisco Fullana.

L'OSIB ha actuat en nombroses ocasions fora de les Illes Balears. Destaca el seu viatge al Teatro Real de Madrid juntament amb el tenor Juan Diego Flórez; el viatge a Zurich per a un concert amb la mezzosoprano Kate Lindsey; el concert al Radio Hall France de París amb Khatia Buniatishvili i el concert a la Sala de Drets Humans de l'ONU.

La Simfònica compta amb un segell discogràfic que permet distribuir els seus enregistraments per més de 40 plataformes musicals com Spotify, Apple Music, Amazon Music, Google Play Music entre altres. S'han publicat quatre discos: *Revolució amb la Simfonia núm. 7 de L.v. Beethoven* i *The Rite of Spring* de P.I. Txaikovski; *Simfonia núm. 2* de G. Mahler, i obres dels compositors mallorquins *Mallorca Suite* de Baltasar Samper i *Foners* d'Antoni Parera Fons.

El 2020 fou guardonada amb la medalla d'or, major distinció de la comunitat autònoma.

PRIMERS VIOLINS

Marc Nogués
Jennifer Peck
Christine Schedukat
María Luisa Payeras
Gina Nicola
Gloria Grati
Paula Marqués
Andrei Melkumov

SEGONS VIOLINS

Roberto Moragón
Xisco Sard
Beth Super
Sebastià Pou
Manel Barrios
Carmen Fullana

VIOLES

Sonia Krasnova
Samuel Sodano
Filippo Maschio
Hanga Feher
Miguel Arola

VIOLONCELS

Emmanuel Bleuse
Manuel Torres
Felipe Temes
Leila El Charef

CONTRABAIXOS

Martin Gregg
Wojtek Sobolewski
Phill Dawson

FLAUTES

Josep Miralles
Laura Pauni
Enrique Sánchez

OBOÈS

Javier Arnal
Jordi Miralles
Carlos Fortea

CLARINETS

Eduard Bernabéu
Juan José Pardo
Silvia Insa

FAGOTS

Gerard Beltrán
Joana Rullan

TROMPES

Nigel Carter
Marc Gosálbez
José Francisco Fortea
César Guillem

TROMPETES

Michel Herment
Samuel García
Cyril Pouillet

TROMBONS

Jean Christophe Brunet
Vicente Cascales

TROMBÓ BAIX

Miquel Sáez

TIMBAL

David Montoya

PERCUSSIÓ

Susana Pacheco
Sabela Castro

ARPA

Cristina Badia

CELESTA

Miquel Estelrich

BANDA INTERNA

Marta Llabata
Rafael González
Germán Jiménez
Jose Fernando García
Josep Bennasar
María Rojo
Carlota Cáceres

Cor del Teatre Principal de Palma

Creat el 1983, el Cor del Teatre Principal ha tengut com a directors a Rafel Nadal (1983-1989), Francesc Bonnín (1989-2012), José M. Moreno (2012-2015) i Pere Victor Rado (2015-2021). Actualment, Manuel Velasco és professor de cant i, des de gener de 2022, Francesc Bonnín torna a ser el director.

El Cor ha interpretat els principals títols lírics dels autors més importants com Verdi (*Il trovatore, Don Carlo, La Traviata, Nabucco, Rigoletto, Aida, Macbeth, Un ballo in maschera i Falstaff*); Puccini (*La Bohème, Tosca, Le Villi, Suor Angelica, Turandot, La fanciulla del West i Madama Butterfly*); Montsalvatge (*Una voce in off*); Mozart (*Così fan tutte, Don Giovanni, Rapte en el Serrall i La flauta màgica*); Rossini (*Il barbiere di Siviglia, L'italiana in Algeri i La Cenerentola*); Bellini (*Norma*); Donizetti (*Lucia di Lammermoor, L'elisir d'amore, Il Campanello*); Mascagni (*Cavalleria Rusticana*); Leoncavallo (*Pagliacci*) Giordano (*Andrea Chénier*); Bizet (*Carmen i Les Pêcheurs de Perles*); Wagner (*Der Fliegende Holländer*); Gounod (*Faust*); Cilea (*Adriana Lecouvreur*); Offenbach (*Les contes d'Hoffman*); Saint-Saëns (*Samson et Dalila*); Boito (*Mefistofele*); Bretón (*Los amantes de Teruel*); Arrieta (*Marina*); Gluck (*Orfeo ed Euridice*)... i les sarsueles *Gigantes y Cabezudos, Doña Francisquita, Luisa Fernanda, La Tabernera del Puerto, Marina, Los gavilanes, El huésped del sevillano, La viuda alegre*, etc.

Tota aquesta activitat li ha permès col·laborar amb artistes internacionals com E. Obratzova, D. Zajick, A. Milo, C. Álvarez, V. Sardinero, A. Cupido, C. Chausson, J. Pons, F. Cossotto, K. Rydl, M. Manguerra, I. Vinco, A. M. Sánchez, J. Bros, R. Kabaivanska, N. Martinucci, P. Giuliacci, G. Casolla, F. Patané, L. Flanighan, D. Mazzola Gavazzeni, I. Salazar... i amb directors com F. Mónica, L. Remartínez, P. Bender, E. Colomer, G. Simon, N. Santi, E. Khon, R. Gandolfi, G. Carella, F. Haider, M. Amiliato, J. Acs, C. Davis, R. Palumbo, R. Paternostro, F. M. Carminati, etc.

A més de les actuacions que ha fet en molts indrets de Mallorca, el Cor també ha actuat al Festival de Santander (1994), al Festival Gstaad (Suïssa, 1989), als Concerts d'Estiu de Sant Lluís (Menorca), al Teatre Arriaga de Bilbao, a la Basílica de Sant Pere del Vaticà (2004) i a la Berliner Philharmonie amb l'Orquestra Simfònica de Berlín en un concert dedicat a Beethoven (2015). És col·laborador assidu de les temporades de l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears.

El Cor ha interpretat (en alguns casos en estrena absoluta) i enregirat música d'autors mallorquins com: la música coral d'Antoni Noguera, *El pi de Formentor* i *Nuredduna* de Bernat Julià, *L' enamorada* de B. Poquet, *El castell d'iràs i no tornaràs* de B. Porcel, *Rua Fosca* de J. Santandreu i M. Brunet (en DVD, guardonada amb un Premi 31 de desembre de l'OCB), *Angelus* i *La Balanguera* de Joan Valent, *La Balanguera* de Joan Martorell, Concert de XX Aniversari dels Cors de la FTTP (en DVD), i la cantata *El Rei Jaume I* d'Antoni Parera Fons.

L'any 2008, rebé el premi Ramon Llull de la comunitat autònoma de les Illes Balears; també ha rebut la Medalla d'honor i gratitud del Consell de Mallorca i una distinció de l'Obra Cultural Balear per la seva labor.

DIRECTOR

Francesc Bonnín

PROFESSOR DE CANT

Manuel Velasco

SOPRANOS PRIMERES

Cristina Mari

Jeni Montané

SOPRANOS SEGONES

Paula Barquiel (col·laboradora)

Aina Maria Colom (col·laboradora)

Lourdes Colom

Alicia Díez

Marina d'Odorico (col·laboradora)

Mariana Leal (col·laboradora)

Carla Vázquez (col·laboradora)

MEZZOS

Concha Ripoll

CONTRALTS

Cèlia Prats

Miquela Sales

Caterina Torrens

TENORS PRIMERS

Jordi Fontana

Miquel Pascual

Manuel Velasco

TENORS SEGONS

Llorenç Bonet

Miguel Ángel Gayá

BARÍTONS

Tòfol Cladera

Pedro López (col·laborador)

BAIXOS

Nicolau Serra

Joan Serra

Cor Infantil del Teatre Principal de Palma

El Cor Infantil del Teatre Principal es va crear el 1987 amb motiu de la posada en escena de la cantata *Carmina Burana*, de Carl Orff. Els seus primers directors van ser Paco Forteza i Jaume Lull, i, posteriorment, el mestre Fernando Marina. Des de 1995 la seva directora és Maria Francesca Mir, amb l'excepció de la temporada 2022-23 que el va dirigir Llorenç Bonet. El cor està integrat per una cinquantena de nins i nines, que reben formació vocal, musical i teatral. Juntament amb el Cor Petitions i el Cor Juvenil, forma la base i l'escola coral que prepara els futurs cantaires del cor titular.

Ha participat en les nostres temporades d'òpera del Teatre Principal interpretant els títols més importants per a cor d'infants, com *Tosca*, *La Bohème*, *Cavalleria Rusticana*, *I Pagliacci*, *Carmen*, *Turandot* o *Mefistofele*. També col·labora habitualment amb l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears i ha estrenat espectacles de creació pròpia com *Opéra Soiré* i *Els Pirates* i les cantates *El Sant Novici*, de Gabriel Sabrafín i David León; *Rua Fosca*, de Jaume Santandreu i Miquel Brunet (Premi 31 de desembre de l'OCB); i *El Rei en Jaume I*, d'Antoni Parera Fons.

Ha actuat arreu de les Illes Balears, l'actuació més recent fou la passada temporada d'òpera a Menorca amb *La Bohème*. També al Festival de Música de Santander amb l'*Oratori de Liverpool*, de Paul McCartney, sota la direcció de Carl Davis, el 1994; al Palau de la Música Catalana el 2006 amb els Petits Cantors de Saint Marc, coneguts per la pel·lícula *Les Choristes*; i va ser mereixedor del tercer premi en el Festival Internacional de Música de Cantonigròs, el 2001.

DIRECTORA

Maria Francisca Mir

CANTAIRES SUOR ANGELICA

Júlia Arco

Leo Carulla

Amalia Enseñat

Andreu Foz

Delia Hernández

Itxaso López

Maria Moyá

Sofia Sastre

Laura Soler

Marc Soler

Carmín Velázquez

Maria Vidal

Inés Villalonga

Traducciones

Notas del director

Il trittico

Il trittico de Giacomo Puccini lo configuran tres óperas, *Il tabarro*, *Suor Angelica* y *Gianni Schicchi*, con una temática compartida: la muerte.

En *Il tabarro* encontramos un conflicto pasional que transcurre en París, en los astilleros del Sena. El desamor entre el patrón y su mujer y el amor de ésta por uno de los estibadores provoca la tragedia. Es la primera ópera que narra la temática desde el punto de vista del intento de supervivencia del mundo del proletariado, con sus anhelos y sus desesperanzas. Su miseria.

Suor Angelica es una tragedia disfrazada de melodrama provocada por las estrictas reglas morales religiosas, en la que podemos observar en escena un tema tabú: el suicidio.

Y *Gianni Schicchi* es una farsa sobre la diferencia de las clases sociales en busca del bienestar económico individual con un contrapunto altamente irónico por la suplantación de un cadáver. Tres historias sostenidas por los tres pilares que desde la antigüedad acompañan la mayoría de los argumentos: la pasión, la economía y el poder.

La fuerte batalla entre Eros y Thanatos de estas tres óperas podría haber surgido por ser concebidas y compuestas durante la I Guerra Mundial, conflicto bélico en el que se sumó una grave crisis económica

y moral que, de una forma u otra, acabó haciendo acto de presencia en la obra de cualquier artista y del que nadie salió indiferente. Cierto es también que en la mayoría de argumentos líricos encontramos la presencia de estas dos fuerzas opuestas que hacen ir a la deriva a todos los personajes. La guerra fue el motivo por el cual *Il trittico* se tuvo que estrenar en el Metropolitan Opera de Nueva York el 14 de diciembre de 1918 y no en Roma, tal y como estaba previsto. En la capital italiana no se pudo representar hasta el 11 de enero de 1919 en el Teatro Costanzi (actual Teatro dell'Ópera). De las guerras desgraciadamente todavía no nos hemos liberado pero tampoco de los impulsos eternos de vida y la muerte.

Más allá de la certeza sobre si cada una de las tres óperas pertenecen a uno de los capítulos de la *Divina Comedia* de Dante (Infierno, Purgatorio y Paraíso), información tan extendida como confusa (solo la ópera *Gianni Schicchi* está extraída del capítulo del Infierno de la obra de Dante), lo que de verdad une a las tres óperas es la trama conceptual de los personajes femeninos. Tres mujeres cerradas en un espacio y en una situación concreta donde ven peligrar sus esperanzas: Giorgetta, en *Il tabarro*, se debate entre el desamor de su marido, Michele, y la pulsión erótica-sexual por Luigi, a lo que se suma la melancolía y el dolor por un hijo traspasado y una vida dura sin casi esperanza y de la cual es plenamente consciente. Suya es la frase

“come è difficile esser felici”, que describe el estado de angustia de los tres personajes protagonistas. Suor Angelica se debate entre el anhelo de poder volver a abrazar a su hijo que tan solo vio en el momento del parto y los siete años que ha vivido a puerta cerrada en un convento de clausura, castigo impuesto por su familia para que expie el pecado de haber quedado embarazada sin haberse casado.

Y, en *Gianni Schicchi*, Lauretta sabe que es una víctima por la carencia de capital, hecho por el cual no se podrá casar con Rinuccio si no dispone del dinero suficiente que la familia Donati reclama como dote, historia amorosa que en la ópera queda en un segundo plano puesto que las estrategias ingeniosas del personaje de su padre le roban todo el protagonismo. De las tres, Lauretta es la que acaba consiguiendo su objetivo, a pesar de su mínimo recorrido argumental. Y es que en Puccini los personajes femeninos siempre suelen ser mucho más convincentes que los masculinos, no en balde en su corpus operístico las protagonistas femeninas ganan por goleada: Manon Lescaut, Mimí, Tosca, Madama Butterfly, Turandot... Mujeres, todas ellas, de fuerte personalidad.

Puccini vivió y pensó en consonancia con su época y de ahí su contemporaneidad. Supo entender que tenía que conmovir a la audiencia, siempre y cuando los argumentos reflejaran las mismas realidades que vivía la sociedad de su tiempo, y supo rodearse de los mejores libretistas del momento. Historias universales en las que los protagonistas no son héroes ni personajes legendarios, más bien personas de la calle con las que todo el mundo se pudiera sentir identificado.

Como máximo exponente del *Verismo* musical italiano con claras influencias de los leitmotiv wagnerianos, aportó el retrato musical psicológico de los personajes protagonistas y un magnífico retrato de las atmósferas urbanas a partir de la instrumentalización orquestal. Su influencia en los compositores posteriores de bandas sonoras cinematográficas es capital.

Dos tragedias y una farsa como conclusión final. Este era el objetivo del proyecto de Giacomo Puccini hecho realidad cuando se estrenó *Il trittico* hace poco más de un siglo y que ahora representamos por primera vez de forma íntegra en la historia del Teatre Principal de Palma.

Rafel Duran
Director de escena

En breve

Il tabarro

Il trittico, estrenada el 14 de diciembre de 1918 en el Metropolitan de Nueva York, es el viaje que el verista G. Puccini concibió para transitar por las pasiones y estados emocionales del individuo, del drama a la comedia bufa, pasando por la trágica espiritualidad, como en la *Divina Comedia* de Dante Alighieri. Así, el Infierno y las bajas pasiones se encuentran en *Il tabarro*, el Purgatorio en *Suor Angelica* y el Paraíso en *Gianni Schicchi*.

Il tabarro, la pieza más explícitamente verista de las tres, es una tragedia con libreto de Giuseppe Adami, que se basa en la obra de teatro *La houppelande* del escritor francés Didier Gold, donde el final trágico impregna de sordidez a personajes y acciones.

En *Il tabarro* encontramos celos, mentiras, ira, venganza... El tema central es el adulterio. Una relación matrimonial infeliz que lleva a la protagonista a la infidelidad y, a su marido, al crimen.

El argumento de la ópera, situada en 1910, es contemporáneo del momento del estreno de la obra y Puccini hace un retrato del París del momento, una ciudad dura, en la que las condiciones de vida de las clases bajas populares, anteriormente tan bien retratadas por E. Zola, son terribles. La acción transcurre en un atardecer de otoño, bajo el lento e inexorable paso del tiempo sobre el río. El título hace referencia al abrigo que usaban los marineros mercantes

de la época, los trabajadores del Sena que cargan y descargan en duras condiciones laborales.

Il tabarro, la primera de las tres obras de *Il trittico*, fue recibida de forma tibia en su estreno, tanto por el público como por la crítica. Pero, a pesar de no ser una de las óperas más populares del reputado compositor italiano, destaca por su densidad dramática y musical.

Puccini nos ofrece una ópera de un solo acto en la que los tres roles principales, de gran envergadura, requieren de voces dramáticas con alta carga interpretativa y temperamento. En ella compone una bella partitura oscura donde las armonías cromáticas acompañan la temática tenebrosa y aporta destacados dúos líricos, además de elementos impresionistas y otras novedades, como la perfecta recreación de la ciudad con la incorporación de sonidos atmosféricos como los silbatos, los motores y las bocinas del inicio, cosa bastante innovadora en la época.

Argumento

Il tabarro

En los muelles del río Sena, a las afueras de París, un atardecer de 1910, se encuentra amarrado un carguero. Los hombres descargan la mercancía. El patrón de la barcaza, Michele, y su joven esposa, Giorgetta, están en la cubierta y ella se muestra distante a sus muestras de afecto.

Giorgetta, enamorada de Luigi, flirtea con el joven y le invita a beber vino junto a sus compañeros, Talpa y Tinca. La joven baila en la cubierta del barco con los estibadores, aprovechando el sonido de un músico ambulante.

Michele vuelve a escena y habla con Giorgetta. El trabajo es escaso y comentan quién de los estibadores deberá ser despedido.

La esposa de Talpa, Frugola, llega preocupada por el dolor de espalda de su marido. Sus sueños de una casa de campo se oponen a la anhelada vida de Giorgetta en un suburbio de París, donde ella y Luigi crecieron, lejos de su amarga vida nómada junto a Michele.

Cuando Frugola y Talpa marchan, Luigi se queda con Giorgetta. Michele reaparece y Luigi le pide que al día siguiente le deje en Rouen. Michele le disuade.

Más tarde, Giorgetta informa a Luigi que le dejará puesta la pasarela de la barca para que por la noche puedan volver a estar juntos. Acuerdan que, una vez Michele se

haya dormido, ella encenderá una cerilla como señal.

Michele sospecha que Giorgetta le puede estar traicionando y se lamenta ante las evasivas de ella. El patrón le rememora los años felices que compartieron afecto, recordando al difunto hijo en común y cuando se refugiaban juntos bajo su capa, pero Giorgetta rehúsa el abrazo de Michele y se retira.

Michele queda en la cubierta preguntándose quién puede ser el amante de su mujer. Enciende su pipa y Luigi confunde la tenue claridad con la señal de Giorgetta. Al subir a la barcaza, Michele le coge, de forma violenta, por el cuello, y le obliga a admitir que es el amante de su esposa. Finalmente, le mata. Después, esconde el cuerpo bajo su capa. Cuando Giorgetta sube de nuevo a cubierta y le pregunta a Michele si quiere descansar, Michele retira la capa para que ella, con un grito de horror, vea el cuerpo de su amante muerto a sus pies.

En breve

Suor Angelica

Suor Angelica (1917) es la segunda de las tres óperas que conforman *Il trittico*, que gira en torno a *La Divina Comedia* de Dante Alighieri. En concreto, se corresponde con la parte del purgatorio, y es un poderoso y conmovedor melodrama, típicamente verista. Igual que las otras dos partes de *Il trittico*, *Suor Angelica* tiene como tema central la muerte. En este caso, la muerte voluntaria: el suicidio.

Suor Angelica, sobre un libretto de Giovacchino Forzano, está estructurada en un solo acto, y es una de las pocas óperas que cuentan tan solo con intérpretes femeninas.

La protagonista es una religiosa que está recluida hace siete años en un convento en contra de su voluntad, después de engendrar un hijo en una relación extramatrimonial. A través de la protagonista, Puccini retrata el drama humano. Un drama en el cual, finalmente, hay lugar para el milagro, para la salvación.

Para ambientar la ópera, Puccini consiguió un permiso especial para visitar el convento de Vicopelago -ubicado en su ciudad natal, Luca-, del cual su hermana era la abadesa. Allá pudo conversar con las religiosas, conocerlas y captar su estilo de vida.

Cuando tuvo finalizada la obra, el compositor tocó personalmente en el convento la versión para piano de *Suor Angelica*.

En la ópera, la orquestación tiene un papel fundamental, reflejando los ambientes y los estados de ánimo de las protagonistas. Así, en la escena inicial, la música llena el convento de luz, de pájaros, de viento... Y, más tarde, la orquestación consigue que todo se oscurezca con la llegada de la Zia Principessa, un personaje con una intervención corta, pero esencial en la trama.

Entre todas las arias, la que más destaca en esta ópera es la bella, dramática y delicada *Senza mamma*, que dedica Suor Angelica a su hijo casi en el desenlace de la historia: "¡Has muerto sin saber cómo te amaba tu madre! Ahora que eres un ángel del cielo, ahora ya puedes ver tu madre... Ah, dime, ¿Cuándo podré verte en el cielo?".

Argumento

Suor Angelica

La acción transcurre en un convento de monjas italiano del siglo XVII. Al levantarse el telón, se recrean escenas típicas de su vida cotidiana. Hoy, sin embargo, es un día especial: una de las tres únicas tardes al año en que la luz del sol vuelve dorada el agua de la fuente.

Las monjas aprovechan para hablar de sus deseos. Cuando le toca el turno a Suor Angelica, ella afirma que no tiene ninguno. Pero ha mentido. De familia rica y noble, hace siete años que llegó al convento por razones que solo conocen la abadesa y ella: después de tener un hijo en una relación extramatrimonial, una tía suya se quedó con el niño y ella quedó encerrada entre los muros del convento. Aislada en contra de su voluntad, Suor Angelica anhela profundamente estar junto a su hijo.

De repente, irrumpe en el patio una hermana y le pide a Suor Angelica un remedio de hierbas -su especialidad- para una picadura de abeja. Otra hermana anuncia la llegada de un lujoso carruaje a las puertas del convento. Suor Angelica intuye que puede ser de su familia, y así es: enseguida la reclaman.

Suor Angelica encuentra al otro lado de la reja a la Zia Principessa, a la cual odia. Esta le pide que firme un documento renunciando a su herencia, y le comunica que su hermana pequeña, Anna Viola, se casa. Durante la conversación, la tía no escatima palabras de culpa por lo que ocurrió hace siete años.

Suor Angelica se desprende entonces de su faceta religiosa y deja aflorar la madre que lleva dentro, recordando a su hijo con emoción y desesperación. La Zia Principessa, fría, le dice que el pequeño murió dos años atrás.

Suor Angelica se deshace en lágrimas, y acaba firmando el documento de su tía. Después, sumida en el dolor, a solas, y aprovechando su conocimiento de las plantas, se confecciona un veneno mortal. Suor Angelica quiere acelerar el reencuentro con su hijo.

Una vez lo ha ingerido, se da cuenta de que si se quita la vida perderá la gracia de Dios, porque el suicidio se considera un pecado mortal. Suor Angelica implora entonces a la Virgen, pidiéndole que la salve. En este instante culminante de la ópera, ocurre el milagro: la Virgen perdona a Suor Angelica y hace posible el reencuentro con su hijo.

En breve

Gianni Schicchi

Considerada por muchos expertos como la partitura más ingeniosa de Giacomo Puccini, *Gianni Schicchi* cierra el conjunto de óperas conocido como *Il trittico*, tres óperas cortas de un acto que giran alrededor de la muerte a partir de pasajes de *La Divina Comedia* de Dante Alighieri.

A pesar de que Giacomo Puccini dejara muy claro que quería que las tres óperas de *Il trittico* (*Il tabarro*, *Suor Angelica* y *Gianni Schicchi*) se interpretaran de forma íntegra y conjunta, lo cierto es que con frecuencia cada una de ellas se representa por separado o con otros títulos cortos, siendo *Gianni Schicchi* la que más funciones ha hecho en solitario en los últimos años.

Como si de una “sit com” se tratara, esta ópera cómica, la única ópera “bufa” que escribió Puccini en toda su carrera, contiene muchos de los elementos propios de una comedia procedente de los guiones más alocados y divertidos salidos de Hollywood. Todo ello con una música precisa, y preciosa, que subraya y enfatiza los principales momentos de la historia.

Giacomo Puccini, y su libretista Giovacchino Forzano (que en el momento de escribir esta ópera no pasaba de los veinticinco años), escribieron *Gianni Schicchi* a partir de una breve referencia con este mismo nombre a un personaje que sale en la *Divina Comedia* de Dante Alighieri, quien, a su vez, se basó en un personaje real de la Florencia del siglo XIV

que era conocido por su facilidad para suplantar personas.

Sea como fuere, Puccini obtiene con esta partitura una obra redonda que, más de cien años después de su creación, sigue siendo considerada como “una de las más deliciosas piezas nunca representadas en el Met de Nueva York”, según aseguró uno de los críticos que asistieron a su estreno el 14 de diciembre de 1918.

Argumento

Gianni Schicchi

Florencia, 1299.

Buoso Donati, un rico varón ha muerto sin descendencia. Sus parientes se hallan reunidos para velarle. Lloran falsamente su muerte, aunque en realidad están más pendientes de si pueden conseguir su herencia. Por la ciudad corren rumores de que el finado ha legado su fortuna a los monjes de Santa Reparata, algo que los codiciosos familiares de Donati no pueden permitir. Comienza una frenética búsqueda por toda la casa para encontrar el testamento, que acaba localizando Rinuccio. Su tía Zita le dice que, si les corresponde una buena herencia, podrá casarse con su amada Lauretta, una muchacha que no pertenece a la aristocracia. Entusiasmado, el joven hace llamar a Lauretta y a su padre: Gianni Schicchi. Pero el testamento no favorece sus aspiraciones, ya que Zita confirma con su lectura que los rumores eran ciertos y los beneficiarios del testamento son los monjes.

Gianni Schicchi y su hija llegan a la casa y comprueban cómo los parientes de Rinuccio se oponen a su unión. Lauretta le pide a su padre que haga algo y amenaza con tirarse por el Ponte Vecchio si no puede casarse con Rinuccio. Schicchi estudia el testamento y traza un plan aprovechando que solo los presentes saben que Buoso ha muerto. Antes de que los Donati sepan qué hacer, llega el doctor que llama a la puerta. Los familiares intentan evitar que entre,

pero una voz le llama desde dentro de la habitación: es Gianni Schicchi, que se ha tendido en la cama disfrazado del difunto.

Tras engañar al médico y simular que se encuentra mejor de salud, Schicchi hace que los Donati llamen al notario, a quien pide hacer un nuevo testamento que revoque el anterior. Antes de que llegue, el caballero advierte a los presentes de la pena por falsificar el documento: la pérdida de una mano y el exilio de Florencia. Cuando llega el notario, Schicchi lega cinco liras a los monjes de Santa Reparata y luego comienza a hacer el reparto establecido por los Donati. Pero el falso Buoso sorprende a todos cuando le deja a su “amigo” Gianni Schicchi su mula, su casa y sus molinos. Como los Donati ya han sido partícipes del delito, ninguno puede hacer nada ante la jugada del astuto caballero.

Cuando el notario se va, Schicchi despide a todos y los familiares sin nada que hacer deben retirarse de la nueva casa de Schicchi. En cuanto a Lauretta, como ahora tiene una dote, no hay obstáculo para su matrimonio con Rinuccio. Schicchi al final pide la indulgencia del público en forma de aplauso.

Translations

Translations: Jaume López Sebastià

Director's notes

Il tritico

Giacomo Puccini's *Il tritico* is formed by three operas entitled *Il tabarro*, *Suor Angelica* and *Gianni Schicchi*, with death as their common topic.

Il tabarro portrays a conflict of passions set in Paris, in the shipyards of the Seine. The lack of affection between the captain and his wife, added to her love for a longshoreman, are the perfect ingredients for the tragedy. It was the first opera to tell the story from the point of view of the working class, with its yearnings and its hopelessness, constantly struggling to survive. It means a depiction of their misery and despair.

The second part, *Suor Angelica*, is a melodramatic tragedy triggered by the strict religious moral norms which puts the taboo of suicide onstage.

Finally, *Gianni Schicchi* is a farce of the different ways of seeking the individual economic welfare between social classes, including the ironic twist of the theft of a dead man's identity. Three stories based on the three pillars of most of the plots throughout History: passion, economy and power.

The huge battle between Eros and Thanatos appearing in these operas could be the result of their composition during the World War II, a conflict that deeply influenced the artists of that time as a consequence of the profound moral and

economic crisis. Nonetheless, it is also true that most of the lyrical plots include these two opposite forces that cause the characters' decadence. It was due to the war that *Il tritico* was premiered in the Metropolitan Opera House of New York on 14th December 1918 instead of the original proposal, Rome. It was not possible to perform it in the Italian capital until the 11th January 1919 at Costanzi Theatre (currently known as Teatro dell'Ópera). Unfortunately, we have not left wars behind yet, and the eternal impetus of life and death is still present.

Apart from the possible connection of these three operas with *Inferno*, *Purgatorio* and *Paradiso*, the chapters of Dante's *The Divine Comedy* (an extended but controversial and debated theory, as others state that only *Gianni Schicchi* is extracted from *Inferno*), they are really united by the conceptual plot of the female characters: three confined women with their hopes at risk. In *Il tabarro*, Giorgetta struggles between her husband Michele's lack of affection, and the erotic passion for Luigi. Moreover, she is also driven by a deep melancholy for her dead son and for a harsh life deprived of any hope. As she states, "come è difficile esser felici" (it is difficult to be happy), a sentence that accurately describes the three protagonists' desperation. Similarly, *Suor Angelica* is entrapped by the longing for hugging her son again after losing him at the moment of his birth and by the seven years she has been confined in a cloister

as a punishment for her pregnancy out of marriage. *Gianni Schicchi* tells the story of Lauretta, a victim of poverty who cannot pay the dowry that the Donati family claims to marry Rinuccio. Nonetheless, this love story becomes secondary in the opera after her father's cunning strategies, the real protagonist of the piece. Lauretta is the only one of the three women to achieve her goal despite of her little intervention in the plot. In Puccini's works, female characters are much more convincing than the male ones, proving the prominence of the women among his corpus: Manon Lescaut, Mimi, Tosca, Madama Butterfly, or Turandot are some examples of the strong women that Puccini represented.

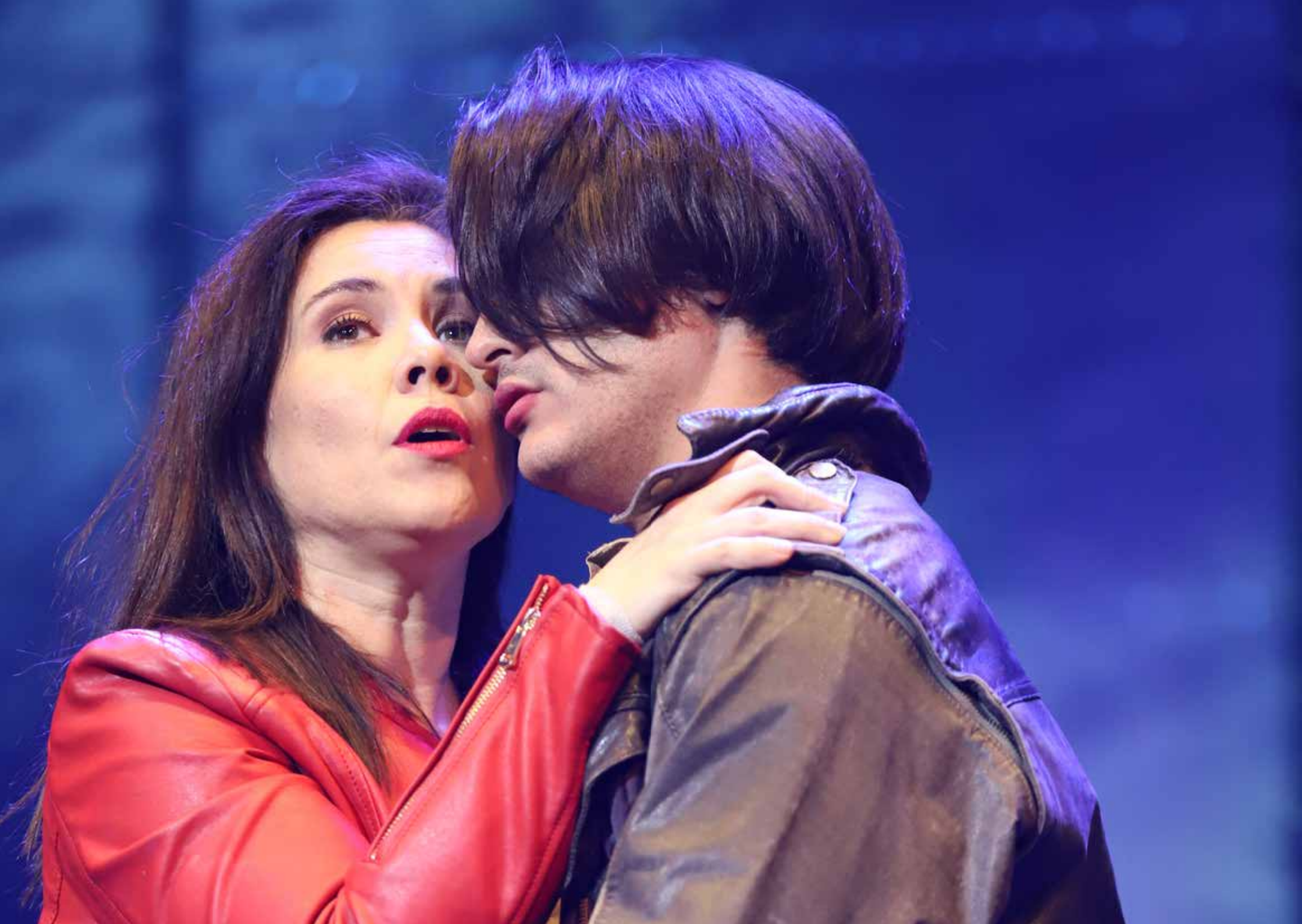
Puccini was a man of his epoch and thus the contemporaneity of his works. He knew of the necessity of telling stories that allowed the audience to feel represented by the characters in order to touch and excite his spectators; this is the reason why he relied on the best librettists of that time to compose his texts. They narrate universal stories without heroes or legendary characters, but with ordinary and mundane characters instead.

As one of the main exponents of the Italian musical Verismo with influences from the Wagnerian leitmotiv, Puccini represented the protagonists' psychological portrait and the urban atmospheres through musical aspects. He has supposed one of the most influential figures in the production of musical scores for movies throughout History.

In brief, two tragedies and a farce form *Il tritico*. Giacomo Puccini finally closed his project and achieved his goal when this work was premiered more than one century

ago. Now it is the first time for us to enjoy this masterpiece at Teatre Principal de Palma.

Rafel Duran
Director

In two words

Il tabarro

Il trittico, premiered on 14th December 1918 in the Metropolitan Opera House in New York, was conceived by G. Puccini as a trip through the passions and emotions of the individual, from drama to comedy, and across the tragic spirituality as it happens in Dante Alighieri's *The Divine Comedy*.

Il tabarro is the most explicitly veristic of the three parts. The libretto of this tragedy, by Giuseppe Adami, is based on the French writer Didier Gold's *La Houppelande*, a play that imbues the characters and scenes with sordidness in its tragic ending.

Il tabarro portrays jealousy, lies, anger, and vengeance. Adultery is its main theme. An unhappy matrimonial relationship that turns the protagonist into a cheating wife and her husband into a murderer.

The plot, set in 1910, is contemporary to the premiere of the opera. Puccini sketches the Paris of that time as a harsh city for the lower social classes that E. Zola had previously depicted in his oeuvre. The action takes place during an autumnal evening, under the slow and inexorable passing of time on the river. The title makes reference to the coat used by the merchant sailors of that epoch, the workers of the Seine that load goods up and down in tough labor conditions.

Il tabarro, the first work of the three pieces composing *Il trittico*, was tepidly received both by the audience and the critics. Not

one of the best-known operas by the Italian composer, it nevertheless stands out due to its dramatic and musical density.

Puccini's one-act opera requires dramatic voices with a high interpretative and temperamental charge for the performance of the three main characters. A beautiful and dark score is composed, combining the chromatic harmonies with the gloomy atmosphere, and providing the opera with outstanding lyrical duos alongside impressionist elements and other innovations, these include the accurate recreation of the city with the groundbreaking incorporation of environmental sounds such as the whistles, the motors, and the horns at the beginning.

Plot

Il tabarro

An evening in 1910. A freighter is moored to the quay of the Seine, in the outskirts of Paris. Some men unload the cargo. The captain, Michele, and his young wife, Giorgetta, are on the deck; she seems distant to her husband's affection for her.

Giorgetta, in love with Luigi, flirts with him and invites him to drink wine with his mates, Talpa and Tinca. The young lady dances on the deck with the longshoremen to the music played by a street musician. Michele appears back onstage and talks with Giorgetta. There is not enough work for all those men; which worker should they fire?

Frugola, Talpa's wife, is worried about her husband's backache. Her dreams of a life in the countryside contrast with Giorgetta's desire of leaving back her bitter relationship with Michele and of beginning a new life with Luigi in a suburb in Paris, where they had been raised. When Frugola and Talpa leave, Luigi stays with Giorgetta. Michele reappears and Luigi begs him to be brought to Rouen the following day. Michele dissuades him.

Later on, Giorgetta tells Luigi her plan: she will leave the gangway ready for them to meet again at night. When Michele falls asleep, she is going to light a match to signal it to him.

Michele suspects about Giorgetta of cheating him and laments her indifference

to him. The captain looks back on their good old days, recalling their deceased son and how he sheltered her under his cape; but Giorgetta refuses his hug and leaves.

Michele, on the deck, wonders the identity of his wife's lover. He lights his pipe and Luigi gets the light mixed up, thinking it is Giorgetta's match. When he goes aboard the barge, Michele grabs him violently by the neck and forces him to admit the truth. Finally, Michele murders him. He hides the body under his cape then. When Giorgetta arrives on deck, she offers Michele to take a rest. Michele moves the cape away and Giorgetta, horrified, reacts with a scream at the discovery of her lover's dead body.

In two words

Suor Angelica

Suor Angelica (1917) is the second of the three operas forming *Il trittico*, which looks at Dante Alighieri's *The Divine Comedy*. More precisely, this typically veristic opera is related to the Purgatorio, and means a powerful and moving melodrama. As in the other two parts of *Il trittico*, *Suor Angelica* has death as its main theme. In this case, the voluntary one, suicide.

Suor Angelica is structured in a single act, and is one of the operas with less female performers. It was premiered along with *Il tabarro* and *Gianni Schicchi* at Metropolitan Opera House in New York, on 14th December 1918. The music was composed by the Italian genius Giacomo Puccini (Luca, 1858 – Brussels, 1924), while Giovacchino Forzano was responsible for the libretto.

The protagonist is a religious woman who has been confined for the last seven years against her will as a punishment for conceiving a son out of marriage. Through this character, Puccini tries to depict human drama; a drama where, finally, there is place for a miracle, for salvation.

In his effort to set his opera accurately, Puccini obtained a special permission to visit the convent of Vicopelago in his native city (Luca), where the abbess was his own sister. There he knew the nuns and established conversations with them to fully understand their lifestyle. When the work was complete, the composer himself

played the piano version of *Suor Angelica* at this convent.

The orchestration has a prevailing role in this opera. It perfectly reflects the setting and the mood of the protagonists. In the opening scene, for instance, the music fills the convent with light, birds, and wind. Later on, the orchestration manages to darken the scene when Zia Principessa appears. She has a short participation in the opera, but becomes essential for the development of the plot nevertheless.

Among all the arias, *Senza Mamma* stands out. Suor Angelica dedicates this beautiful, dramatic, and delicate chant to her son almost at the end of the story: "You died without knowing your mother's love for you! As an angel in the sky, now you can observe your mom. Oh! Tell me when I can meet you in the sky!"

Plot

Suor Angelica

The story takes place in a seventeenth century Italian convent. When the curtain is raised, typical quotidian scenes are performed onstage. Today is nonetheless a special day: one of the three annual evenings when the sunlight paints the water of the fountain in gold.

The nuns speak about their wishes. When it is Suor Angelica's turn, she claims not having any wish. But she lies. From wealthy and noble origins, she has been confined in the convent for a reason that is only known by the abbess and by herself: after giving birth to an extramarital son, she is shut in that place while her aunt steals her baby. Locked in the convent against her will, Suor Angelica deeply yearns to be together with her son again.

All of a sudden, a sister arrives at the patio and asks Suor Angelica for her specialty, an herbal medicine to alleviate the bite of a bee. Another sister announces the arrival of a luxurious carriage at the gates of the convent. She suspects her family to be the visitors. She guesses correctly.

Suor Angelica finds Zia Principessa behind the bars, her abhorred aunt. She orders her niece to sign a document refusing her rights to inheritance, and informs Suor Angelica of her younger sister Anna Viola's marriage. During this conversation, the aunt keeps blaming her niece for her past unpardonable sin.

Then, Suor Angelica gets rid of her religious facet and releases her maternal impulses, recalling her son with emotion and desperation. Coldly, her aunt Zia explains that the little child had died two years ago.

Suor Angelica bursts into tears and finally signs her aunt's document. As a consequence of her huge harm, she takes advantage her knowledge in plants and elaborates a mortal poison. Suor Angelica seeks to accelerate the encounter with her beloved son.

Once she swallows it, she realizes that suicide is considered as a mortal sin and that she can lose God's grace thus. Suor Angelica implores the Virgin to save her. At this point a miracle occurs at the crucial moment of this opera: the Virgin forgives Suor Angelica and allows her desired reunion with her son.

In two words

Gianni Schicchi

Considered as the wittiest score by Giacomo Puccini, *Gianni Schicchi* is the last of the operas forming *Il trittico*; three one-act short operas that deal with death, which are influenced by fragments from Dante Alighieri's *The Divine Comedy*.

Even though Giacomo Puccini wanted these three operas (*Il tabarro*, *Suor Angelica* and *Gianni Schicchi*) to be performed together as a whole and entire piece, they have been frequently performed separately. *Gianni Schicchi* has been in fact the most performed during the last years without the company of the other two pieces.

Sitcom-like, this comedy means the only 'opera bouffe' that Puccini composed in his whole career. It contains a lot of the features and resources present in the funniest Hollywood movies. The accurate and charming music emphasizes and adds drama to the main events of the story.

Giacomo Puccini and his librettist Giovacchino Forzano (who was twenty-five years old when the opera was composed), extracted the name Gianni Schicchi from a character appearing in Dante Alighieri's *The Divine Comedy*, who was also making reference to a real man who lived in Florence during the fourteenth century and was known for his ability to supplant other identities.

One way or the other, Puccini reached a high level of perfection in this masterpiece,

which is still considered nowadays as "one of the most marvelous pieces to be ever performed at the Met," as it was claimed by one of the critics who attended the premiere on 14th December 1918.

Plot

Gianni Schicchi

Florenca 1299.

The wealthy Buoso Donati dies without descendants. His relatives meet to mourn him. The cry falsely as they just want to obtain the inheritance. Across the streets of the city, the rumors say that he bequeathed his fortune to the monks in Santa Reparata, which the family does not consent. A frantic search begins to find the testament, which is finally found by Rinuccio. His aunt Zita promises him the permission to marry his beloved Lauretta if they get a proper amount of the inheritance, even if his pretended wife doesn't belong to aristocracy. Excited, he calls Lauretta and her father Gianni Schicchi. Nonetheless, Buoso's will does not favor their aspirations as Zita reads the testament and discovers that rumors were true: the monks are the real beneficiaries.

Gianni Schicchi and her daughter reach home to discover that Rinuccio's relatives are against the marriage. Lauretta begs her father to intervene in the matter and even threatens to hurl herself from Ponte Vecchio if she cannot marry Rinuccio. Those present are the only ones who know about Buoso's death, so Schicchi examines the testament and devises a plan taking advantage of this fact. Before they reach any resolution, the doctor knocks the door. They don't want the doctor to come in, but a voice suddenly emerges from the bedroom. Gianni Schicchi has stolen the deceased's identity and lies on his bed

impersonating him.

After deceiving the doctor into believing that he was already recovered, Schicchi requests a notary public to write a new testament that invalidated the previous one. Before his arrival, the gentleman announces the punishment for falsifying such a document: the loss of a hand and the exile from Florence. When the notary public arrives, Schicchi bequeaths five liras to the monks in Santa Reparata and then proceeds to distribute the goods as it was agreed by the Donati family. But everyone is astonished at the fake Buoso when he leaves his mule, his house, and his windmills to his friend Gianni Schicchi. Already part of the crime, they cannot protest against the dirty trick by the cunning gentleman.

When the notary public leaves, Schicchi farewells his relatives, who cannot do anything but leave Gianni's new home. Lauretta receives the dowry and has not further obstacle to marry Rinuccio now. Finally, Schicchi begs for leniency to the audience in the form of a big round of applause.

PATRONAT

President

Sr. Llorenç Galmés Verger
President del Consell de Mallorca

Vicepresidenta

Sra. Antònia Roca Bellinfante
Vicepresidenta primera i consellera executiva de Cultura i Patrimoni

Vocals

Sr. Rafel Àngel Bosch Sans (PP)
Sr. Joan Ferrer Ripoll (PSIB-PSOE)
Sra. Maria Paz Pérez Barceló (Vox)
Sr. Joan Llodrà Gayà (Més per Mallorca)
Sra. Magdalena Vives Fernández (El Pi)

Vocal del Govern de les Illes Balears

Sr. Jaume Bauzá Mayol
Conseller de Turisme, Cultura i Esports

Primer suplent:

Sr. Pedro Vidal Monserrat
Director general de Cultura

Vocal de l'Ajuntament de Palma

Sr. Jaime Martínez Llabrés
Batle de Palma

Primer suplent:

Sr. Javier Bonet Díaz
Regidor de Turisme, Innovació, Cultura, Esports,
Restauració i Coordinació Municipal

Segon suplent:

Sr. Rafel Brunet Guerrero
Director general de Música i Arts Escèniques

Membres amb veu i sense vot

Sr. Óscar Tarazona, secretari
Direcció gerent i direcció adjunta
Secretari general del Consell de Mallorca
Interventora general del Consell de Mallorca

EQUIP

Administració i serveis generals

Óscar Tarazona, cap d'àrea
Rai Guzmán
José Luis Solorzano
Marga Amengual
Eugenia Marina
Albert Abad
María Pérez
Catalina Abellán

Serveis generals i manteniment

Mariano Meca
Adrià Aragunde
Francisca Martínez
Francisco Canet

Sala i atenció al públic

Toni Cañellas
Xisca Segovia

Comunicació i relacions externes

Bartomeu Homar, cap d'àrea
Anna Murillo
Beatriu Solivellas
Catalina Cànoves

Producció i Cors

Miquel Martorell, cap d'àrea
Juan González
Jaume Fiol
Isabel Aguilar

Sastreria

Juan Cruz
Ana Belén Cortés

Cors del Teatre Principal

Francesc Bonnín, director
Daniel Mulet, director
Xisca Mir, directora
Llorenç Bonet, director
Manuel Velasco
Vicenç Torres
Mar Verdera

Tècnica

Maquinària escènica

Alfredo Pino
Antonio Saavedra
Inma Gimeno
Rafel Juan
Pedro Niell

Luminotècnia

Juan Antonio Terrasa
Pere Campaner, cap d'escenari
Guiem Terrasa
Diego Fuentes

Audiovisuals i projectes digitals

Tòfol Sbert
Pau Tarongi
Josep Maroto, cap d'escenari
Rubén Ramírez
Rafel Febrer

Personal de suport (borsins)

Neus Cortès, Aules obertes
Núria Fiol, Aules obertes
Maria Garcia, sastreria
Ysabel Villegas, sastreria
Laura Soberats, sastreria
Mónica Martínez, sastreria
Monique Vallés, sastreria
Jordi Ribas, àrea tècnica
Tomeu Nadal, àrea tècnica

Serveis externs i col·laboradors

Cinètica Produccions

Fotografia i vídeo

Planisi gràfic

Serveis d'impremta

Palco 0

Acomodació i auxiliars de taquilla

Trablisa

Seguretat i vigilància

Nartha

Neteja

Fabián Pereira

Serveis tècnics de suport

Normes generals

El Teatre Principal de Palma agraeix als espectadors la seva confiança i els demana que segueixen les següents recomanacions.

PUNTUALITAT

En consideració al públic i als artistes, es prega la màxima puntualitat. No es permetrà l'entrada a la sala una vegada que la funció hagi començat (inclòs l'accés a les llotges).

Els espectadors que arribin un cop iniciat l'espectacle, podran seguir-lo a través dels monitors instal·lats al vestíbul o a la cafeteria, tot esperant que es produeixi algun intermedi.

CANVIS EN LA PROGRAMACIÓ I DEVOLUCIÓ DE LOCALITATS

El Teatre Principal, per causes d'indisposició dels intèrprets anunciats, tècniques o de força major, o si altres circumstàncies ho exigeixen, podrà suspendre les funcions, alterar les dates, els programes i els intèrprets anunciats. Únicament la suspensió o cancel·lació d'una funció és motiu de la devolució de l'import de la localitat.

REVENDA DE LOCALITATS

El Teatre Principal no garanteix l'autenticitat de les localitats si aquestes no han estat comprades en els punts oficials de venda. El Teatre Principal no autoritza cap altre sistema de venda de localitats que els punts oficials de venda.

QUEIXES I SUGGERIMENTS

Hi ha formularis de queixes i suggeriments a disposició del públic, que seran facilitats pel personal de sala.

ENREGISTRAMENTS I FOTOGRAFIES

No és permès realitzar cap mena d'enregistrament sonor o visual en cap suport sense prèvia autorització del Teatre Principal.

TELÈFONS, ALARMES I APARELLS ELECTRÒNICS

Abans d'accedir a la sala és necessari desconnectar els telèfons mòbils i les alarmes dels rellotges, així com qualsevol tipus d'aparell electrònic. Si per motius de salut és necessari entrar amb algun aparell, consulti-ho amb el personal de sala.

MENJAR I BEGUDA

No es pot introduir cap tipus d'aliment o beguda dins la sala o les llotges. Si per motius de salut necessita fer-ho, consulti amb el personal de sala.

ZONA LLIURE DE FUMS

No es permet fumar en tot el recinte del Teatre Principal.

DRET D'ADMISSIÓ

El Teatre Principal es reserva el dret d'admissió. No es permet l'entrada amb objectes considerats perillosos.

MENORS

No és permesa l'entrada a les representacions a menors de 5 anys, excepte en aquelles funcions especialment orientades al públic infantil. Alguns muntatges tenen una edat recomanada. Si té dubtes, consulti a taquilla abans de comprar l'entrada.

38 Temporada d'Òpera

22 i 24 DE NOVEMBRE
2023

Il trittico

G. Puccini

28 DE FEBRER,
1 i 3 DE MARÇ
2024

La forza del destino

G. Verdi

24 DE MARÇ
2024

Concert de Pasqua

5 i 6 D'ABRIL
2024

Hansel & Gretel

E. Humperdinck

22, 24 i 26 DE MAIG
2024

Roméo et Juliette

Ch. Gounod

 @teatreprincipal

 @Teatreprincipaldepalma

 @teatreprincipal

 @teatreprincipal

 @teatreprincipalpalma

www.teatreprincipal.com

#ViualPrincipal

Teatre Principal

38 Temporada d'Òpera amb el suport de:

